

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Indhold

I *Meddelelser*

.....

II *Forberedende retsakter***Kommission**

Forslag til Rådets første direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende varemærker	1
Forslag til Rådets forordning (EØF) om EF-varemærke	5
Ændring i henhold til EØF-traktatens artikel 149, stk. 2, af forslag til Rådets forordning (EØF) om et system for tilsyn med markederne for godstransport med jernbane, ad landevej og ad indre vandveje mellem medlemsstaterne	32
Forslag til Rådets direktiv om visse foranstaltninger til fremme af udviklingen af kombineret transport	37
Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1107/70, med henblik på at udvide systemet for støtte, som ydes inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje til at omfatte foranstaltninger for kombineret transport	40
Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2727/75 om den fælles markedsordning for korn, af forordning (EØF) nr. 3330/74 om den fælles markedsordning for sukker og af forordning (EØF) nr. 950/68 om den fælles toldtarif	41

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSION

Forslag til Rådets første direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende varemærker

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 25. november 1980)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Den lovgivning, der for øjeblikket gælder om varemærker inden for medlemsstaterne, indebærer forskelligheder, som kan hindre den frie bevægelighed for varer og den frie udveksling af tjenesteydelser, fordreje konkurrencevilkårene i fællesmarkedet og følgelig øve direkte indflydelse på dette markeds oprettelse og funktion;

det forekommer for tiden ikke nødvendigt at foretage en fuldstændig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om varemærker. Det er tilstrækkeligt at begrænse tilnærmelsen til de nationale bestemmelser, der har den mest direkte indvirkning på den frie bevægelighed af varer og tjenesteydelser. Heraf følger, at direktivet — uden at afskære medlemsstaterne fra at beskytte de ved brug stiftede varemærker — kun tager disse med i betragtning i det omfang, sådanne mærker kommer i konflikt med de ved regi-

strering erhvervede mærker, som er de eneste direktivet omfatter. Endvidere må man ikke være blind for de fordele og løsninger, som EF-varemærkeordningen indebærer for virksomheder, der ønsker at erhverve varemærker. Ordningen gør det unødvendigt at pålægge medlemsstaterne pligt til at kræve bl. a. registrering af andre former for varemærker eller at anerkende servicemærker. Af samme grund er det ej heller påkrævet at styrke beskyttelsen af de varemærker, som nyder et særligt renommé;

dette direktiv udelukker, at varemærkerne underkastes andre retsregler i medlemsstaterne, såsom de dér gældende bestemmelser om illoyal konkurrence. I øvrigt finder traktatens artikel 36 fortsat anvendelse, da direktivet kun foretager en delvis tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger;

virkeliggørelsen af de mål, der forfølges ved tilnærmelsen, forudsætter, at gyldigheden af varemærkerets stiftelse og bevarelse i princippet underkastes de samme betingelser i samtlige medlemsstater;

for at reducere antallet af varemærker, der er registreret og beskyttet i Fællesskabet, og derved også antallet af konflikter imellem disse, må man kræve, at varemærket rent faktisk bruges;

dette direktiv har til formål at sikre, at varemærker for fremtiden nyder samme beskyttelse i alle medlemsstaternes retsordener;

den af varemærket ydede beskyttelse knytter sig til begreberne mærkernes, varernes eller tjenesteydernes lighed og den risiko for forveksling, der følger

heraf. Formålet med denne beskyttelse er at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse;

det er nødvendigt, at de ovennævnte begreber fortolkes snævert, for herved at undgå, at de frie varebevægelser og den frie udveksling af tjenesteydelser hæmmes i et omfang, der går ud over, hvad hensynet til varemærkebeskyttelsen tilsigter. Hittidig retspraksis i flere medlemsstater indrømmer for øjeblikket varemærket beskyttelse i et omfang, der ikke er i overensstemmelse med varemærkerettens særlige genstand. Denne retspraksis må følgelig revideres i lyset af dette direktiv. Det er især nødvendigt i alle enkelttilfælde ved hjælp af en samtidig sammenligning af mærket, varerne og tjenesteydelserne at forstå, at der for forbrugerne består en reel risiko for forveksling af de ved de pågældende varemærker identificerede varer eller tjenesteydelser. Når et varemærke for eksempel består af flere bestanddele, skal der foretages en helhedsbedømmelse, for herved at afgøre, om mærket, der formodes at krænke et andet mærke, ligner dette sidstnævnte i en sådan grad, at der er risiko for forveksling. Når man skal bedømme, om to ordmærker i en medlemsstat må siges at være enslydende eller i hvert fald sprogligt forvekslelige, er det ikke muligt længere at se bort fra Fællesskabets eksistens og fra den kendsgerning, at forbrugerne i stadig højere grad kender den korrekte udtale af ordene på de sprog, som tales der;

varemærkets funktion, nemlig angivelse af varens oprindelse, indebærer, at brugen af mærket i princippet ikke kan forbydes hverken tredjemand for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført under dette mærke i Fællesskabet eller uden for dette eller på grundlag af varemærkeretten forbydes en licenshaver, som udbyder varerne eller tjenesteydelserne under mærket uden for det område, for hvilket han har fået licens;

af hensyn til fællesmarkedets funktion er det kun nødvendigt at tilnærme de nationale regler for varemærkers behandling i det omfang, hvor der er tale om at fremme løsningen af konflikter mellem varemærkeindehavere indbyrdes eller mellem disse varemærkeindehavere og indehavere af andre enerettigheder. Indtil videre er der dog kun fastsat regler for indgåelse af forlig. Det kunne dog på et senere tidspunkt, bl.a. afhængig af, hvilken grad af integration Fællesskabet til den tid har opnået, vise sig berettiget at overveje eventuelle nye foranstaltninger, der kunne bidrage til at løse sådanne konflikter —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på varemærker for varer og tjenesteydelser, det være sig individuelle mærker, fællesmærker eller garantimærker, der er registreret i en medlemsstat, eller som er indført i et internationalt register, med retsvirkning i en medlemsstat.

Artikel 2

1. Registrering af varemærker, som på anmeldelsesdagen består af tegn, der ifølge den pågældende medlemsstats lovgivning ikke kan anvendes som varemærke eller reserveres til et sådant brug af anmelderen, samt varemærker, som på samme tidspunkt savner fornødent særpræg i en medlemsstat, afslås eller ophæves, særlig

- a) mærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i vareomsætningen kan kræves anvendt til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, oprindelsessted, frembringelsestidspunkt eller andre egenskaber, medmindre disse mærker har opnået fornødent særpræg som følge af den brug, der er gjort af dem;
- b) mærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i sædvanlig sprogbrug eller ifølge redelig og fast forretningspraksis er blevet den nødvendige eller sædvanlige betegnelse for varen eller tjenesteydelsen.

2. Endvidere afslås eller ophæves registrering af varemærker, som på anmeldelsesdagen

- a) består af en form, som er betinget af selve varens art, eller som har en teknisk funktion, såvel som varemærker, der har form som selve produktet, og som påvirker selve de til varen hørende egenskaber, for så vidt en form som sådan kan anvendes som varemærke i den pågældende medlemsstat;
- b) indeholder kendetegn eller angivelser, der er egnet til at vildlede offentligheden, navnlig med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller oprindelsessted;
- c) strider mod den offentlige orden eller er egnet til at vække forargelse, eller som er anført i artikel 6 c) i Pariser-konventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, i det følgende benævnt »Pariser-konventionen«.

3. Et varemærke ophæves ligeledes, når varen, for hvilken det er registreret i den pågældende medlemsstat, af indehaveren eller med dennes samtykke er markedsført under et andet mærke i den anden medlemsstat, medmindre legitime grunde hjemler brug af forskellige varemærker for denne vare i disse medlemsstater; denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse, hvis indehaveren for den pågældende vare giver afkald på det varemærke, der findes i den anden medlemsstat, og inden for den frist, der fastsættes af den myndighed, der har fået forelagt ophævelsessagen, godtgør, at der er givet afkald på behørig vis.

4. De varemærker, der er anmeldt eller registreret inden den i artikel 18, stk. 1, fastsatte dato, ophæves, hvis de rammes af en af de i stk. 1—3 nævnte ugyldighedsgrunde.

Artikel 3

1. Varemærket giver indehaveren en eneret. Dette indebærer, at tredjemand ikke uden indehaverens samtykke i vareomsætningen må gøre brug af et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som de varer og tjenesteydelser, for hvilke mærket er anmeldt, hvis en sådan brug indebærer reel fare for forveksling.

2. Såfremt betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan navnlig følgende former for brug forbydes:

- a) påsætning af tegnet på varer eller deres emballage;
- b) markedsføring af varer eller levering af tjenesteydelser under det pågældende tegn;
- c) anvendelse af tegnet i forretningsbreve og fakturaer.

3. Medlemsstaterne fastsætter, under hvilke betingelser der kan tilkendes erstatning for skade, forvoldt ved de i stk. 1 nævnte handlinger, tilligemed de retsplejeregler, der finder anvendelse.

Artikel 4

1. Udgiveren af en ordbog, et leksikon eller et lignende værk, skal drage omsorg for, at gengivelse af et varemærke ledsages af en angivelse af, at det er et beskyttet varemærke.

2. Såfremt udgiveren ikke efterkommer forpligtelsen i stk. 1, skal han efter anmodning fra indehaveren af varemærket ved genudgivelse af værket bekoste en berigtigelse.

Artikel 5

De rettigheder, der er knyttet til varemærket, giver ikke hjemmel til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af

- a) sit slægtsnavn og sin adresse;
- b) angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, oprindelsessted, frembringelsestidspunkt eller andre særlige egenskaber;

c) varemærket, for herved at angive tilbehørs og reservedeles anvendelse, for så vidt der ikke er tale om brug som varemærke.

Artikel 6

1. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke hjemmel til at forbyde anvendelsen af mærket for varer, som af indehaveren eller med dennes samtykke er markedsført under dette mærke.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse

- a) såfremt indførelse i Fællesskabet af varer, der er markedsført uden for Fællesskabet af legitime grunde, kan forhindres;
- b) såfremt varernes tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført;
- c) såfremt varerne af tredjemand er blevet forsynet med ny emballage.

Artikel 7

De rettigheder, der er knyttet til varemærket, kan kun gøres gældende over for en licenshaver, såfremt denne overskrider den tidsmæssige begrænsning for sin licens eller begrænsningen med hensyn til de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, eller ikke opfylder mærkeindehaverens forskrifter med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes kvalitet.

Artikel 8

1. Registereringen af et varemærke afslås eller ophæves

- a) dersom der eksisterer et ældre varemærke, og der er fare for, at disse mærker giver anledning til forveksling i den i artikel 3, stk. 1, anførte betydning;
- b) dersom der eksisterer en anden ældre eneret, og der består en reel fare for forveksling mellem varemærket og denne rettighed, medmindre sidstnævnte er et portræt, et slægtsnavn eller et værk, der er beskyttet af en ophavsret eller mønsterret.

2. Stk. 1, litra b), finder ligeledes anvendelse på forbud mod brugen af et varemærke, som begrundes med eksistensen af en anden ældre eneret.

Artikel 9

1. Dersom den myndighed, der har fået sagen forelagt, under behandlingen af indsigelserne i forbindelse med registreringen eller under sag om ophævelse eller forbud mod brug af et varemærke, er af den opfattelse, at konflikten mellem dette mærke og et andet mærke eller en anden rettighed kan løses i mindelighed, forelægger den parterne et forslag gående ud på, at der til brug af varemærket eller den anden rettighed knyttes visse betingelser, således at reel fare for forveksling kan undgås.

2. Såfremt indehaveren af varemærket eller af den anden rettighed ikke er part i sagen, kan den pågældende myndighed kræve, at han indtræder som part i sagen.

Artikel 10

1. En indehaver af et varemærke eller af en anden eneret, som i tre på hinanden følgende år har tolereret, at der i en medlemsstat er gjort brug af et yngre varemærke, der er forveksleligt med hans varemærke eller rettighed, kan ikke længere kræve, at dette yngre varemærke ophæves, eller brugen heraf forbydes i denne medlemsstat eller i en anden medlemsstat, medmindre det yngre varemærke er anmeldt i ond tro.

2. Uanset stk. 1 kan indehaveren af et varemærke, der er vitterlig kendt i en medlemsstat i henhold til artikel 6 b) i Pariser-konventionen, kræve ophævelse af et yngre varemærke eller brugen heraf forbudt i denne medlemsstat inden for en frist på fem år regnet fra dagen for sidstnævntes registrering.

Artikel 11

1. Medmindre skellig grund foreligger, skal der på de i dette direktiv fastsatte betingelser gøres seriøs brug af varemærket i den pågældende medlemsstat for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Som skellig grund anses alene omstændigheder, som mærkeindehaveren ikke har indflydelse på.

3. Den brug af varemærket, der gøres af en licenshaver, af en anden person, der er økonomisk tilknyttet mærkeindehaveren, eller af en person, der er bemyndiget til at anvende et fællesmærke eller et garantimærke, ligestilles med indehaverens brug af mærket.

4. Varemærker, der i den pågældende medlemsstat er anmeldt inden den i artikel 18, stk. 1, fastsatte dato, omfattes først af denne bestemmelse fra nævnte dato.

Artikel 12

Når det i en medlemsstats lovgivning er fastsat, at eksistensen af et varemærke kan være til hinder for registreringen af et yngre varemærke, skal det kræves, at den, der gør indsigelse, på begæring af anmelderen eller den kompetente myndighed skal godtgøre, at det ældre varemærke har været brugt i overensstemmelse med artikel 11 i de fem år, der er gået forud for offentliggørelsen af anmeldelsen af det yngre varemærke, for så vidt det ældre varemærke på det tidspunkt havde været registreret i mindst fem år. Godtgøres det ikke, forkastes indsigelsen. Såfremt det ældre varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det for så vidt angår behandlingen af indsigelsen kun for registreret for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 13

1. Fornyelsen af et varemærkes registrering er betinget af fremlæggelsen af en erklæring om brug med angivelse af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket har været brugt i overensstemmelse med artikel 11 i de fem år, der er gået forud for udløbet af registreringsens gyldighedsperiode.

2. Såfremt der kun fremlægges erklæring om brug for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, fornys registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

3. Fremgangsmåden for fremlæggelse af erklæringen om brug og de sanktioner, der finder anvendelse ved fremlæggelse af en falsk erklæring, fastlægges i medlemsstaternes lovgivninger.

Artikel 14

1. Et varemærke, der ikke har været brugt i overensstemmelse med artikel 11 i en uafbrudt periode på fem år, ophæves; varemærket kan dog ikke længere ophæves, såfremt der fra udløbet af denne periode og indtil det tidspunkt, hvor der gøres indsigelse mod varemærkets gyldighed, er blevet gjort brug af mærket i overensstemmelse med artikel 11, og denne brug er sket i god tro.

2. Endvidere ophæves et varemærke, som efter registreringen

a) på grund af indehaverens forhold er blevet til en almindelig betegnelse for den vare eller tjenesteydelse, for hvilken det er registreret;

- b) som følge af den brug, der gøres af mærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, er egnet til at fremkalde vildfarelse, navnlig med hensyn til varernes eller tjenesteydernes art, beskaffenhed eller oprindelsessted.

Artikel 15

Såfremt grunde til nægtelse af registrering eller ophævelse af et varemærke kun foreligger for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke dette varemærke er anmeldt eller registreret, meddeles afslag på registrering eller ophævelse heraf kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 16

Uanset bestemmelsen i artikel 8 kan medlemsstater, hvis lovgivning giver mulighed for registrering af fællesmærker eller garantimærker, fastsætte, at registreringen af disse varemærker skal nægtes eller ophæves af andre grunde end de i artikel 2 og 14 omhandlede i det omfang, hensynet til disse varemærkers funktion kræver det.

Artikel 17

De nærmere regler for varemærkers registrering, for ophævelse af registreringen samt ophævelsens retsvirkninger fastsættes i medlemsstaternes lovgivning. De kan endvidere bestemme, at et varemærke, der rammes af en i dette direktiv omhandlet ophævelsesgrund, ikke kan gøres gældende over for tredjemand.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den . . . . .

De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Rådets forordning (EØF) om EF-varemærke

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 25. november 1980)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Den harmoniske udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet som helhed og en varig og afbalanceret ekspansion bør fremmes gennem oprettelsen af et funktionsdygtigt fællesmarked, der byder på betingelser, svarende til dem, som findes på et nationalt marked. Oprettelsen af et sådant marked og

styrkelsen af dets enhed indebærer ikke blot fjernelsen af hindringerne for den frie bevægelighed for varer og den frie udveksling af tjenesteydelser samt gennemførelsen af en ordning, der sikrer, at konkurrencen ikke fordrejes, men også at der indføres en retslig tilstand, som gør det muligt for virksomhederne allerede fra starten af at tilpasse deres fabrikation og distribution af varer eller deres tjenesteydelser til Fællesskabets dimensioner. Blandt de juridiske instrumenter, som virksomhederne bør råde over med henblik herpå, er varemærkerne, som gør det muligt for dem at identificere deres varer eller deres tjenesteydelser på samme måde i hele Fællesskabet, uden hensyn til grænserne, særlig velegnede;

en handling fra Fællesskabets side er påkrævet for at virkeliggøre ovennævnte fællesskabsmål; denne handling består i indførelsen af en fællesskabsordning for varemærker, som giver virksomhederne ret til efter en og samme fremgangsmåde at opnå EF-varemærker, som nyder ensartet beskyttelse og har retsvirkning på hele Fællesskabets område;

traktaten indeholder ikke den fornødne hjemmel til at skabe et juridisk instrument som EF-varemærket. En indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger kan ikke overvinde den hindring, som skyldes, at de rettigheder, som medlemsstaternes lovgivning tildeler mærkeindehavere, er territorielt afgrænsede. Under disse omstændigheder er den eneste løsning, der gør det muligt for virksomhederne at udøve en økonomisk aktivitet i hele fællesmarkedet uden hindringer, således indførelsen af varemærker undergivet en ensartet fællesskabsret, der er direkte anvendelig i alle medlemsstater;

Fællesskabets varemærkereglere træder imidlertid ikke i stedet for medlemsstaternes varemærkeret, idet det ikke synes begrundet, at virksomhederne på det nuværende stadium af fællesmarkedets gennemførelse forpligtes til at registrere deres varemærker som EF-varemærker; de nationale varemærker er nemlig stadig nødvendige for virksomheder, hvis aktiviteter er af en sådan art, at det ikke er nødvendigt at beskytte deres varemærker på fællesskabsplan;

da det ville kunne ødelægge enheden i EF-varemærkeordningen og anfægte fortrinsstillingen for den fællesskabsret, der er underkastet, er det vigtigt, at disse varemærker kun reguleres af medlemsstaternes lovgivning, når det udtrykkeligt er hjemlet i nærværende forordning;

retten over EF-varemærket kan kun stiftes ved registrering, og en sådan registrering nægtes, hvis varemærket savner det nødvendige særpræg, er ulovligt eller ikke er ledigt. I sidstnævnte tilfælde bør registreringsmyndigheden imidlertid kun nægte registrering af EF-varemærket, såfremt den ældre rettighed, som er til hinder for registrering, er et varemærke, der selv er registreret og benyttes i fællesmarkedet, og indehaveren heraf har gjort indsigelse imod registreringen af EF-varemærket, og ethvert mæglingforsøg mellem parterne er mislykkedes;

indehaveren af ældre, uregistrerede enerettigheder, uanset hvilke, beskyttes fortsat, eftersom enhver indehaver af en ældre rettighed, hvad enten den er registreret eller ej, har mulighed for at rejse ugyldighedsindsigelse over for et EF-varemærke efter dets registrering; det vil måske senere vise sig berettiget, bl.a. afhængigt af, hvilken grad af integration Fællesskabet til den tid har nået, at overveje nye foranstaltninger, der gør det lettere at løse de konflikter, der opstår mellem EF-varemærker og ældre nationale rettigheder;

den af varemærket ydede beskyttelse knytter sig til begreberne mærkernes, varernes eller tjenesteydernes lighed og den risiko for forveksling, der følger heraf. Formålet med denne beskyttelse er at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse. Det er nødvendigt, at ovennævnte begreber fortolkes snævert for at undgå, at konkurrenternes handlefrihed unødigt begrænses. Det er især nødvendigt i alle tilfælde ved hjælp af en sammenligning af mærket, varerne og tjenesteydelserne at fastslå, at der for forbrugerne består en reel fare for forveksling af de ved de pågældende varemærker identificerede varer eller tjenesteydelser. Når det skal bedømmes, om EF-varemærket og et andet ordmærke er fonetisk forvekslelige eller enslydende, er det ikke længere muligt at se bort fra Fællesskabets eksistens og fra den kendsgerning, at publikum i stadig højere grad kender den korrekte udtale af ordene på de sprog, som tales der;

EF-varemærkets funktion, nemlig angivelse af varens oprindelse, indebærer, at dets indehaver i princippet hverken kan forbyde tredjemand at anvende det for varer, som er markedsført i Fællesskabet eller uden for Fællesskabet under dette mærke enten af ham selv eller med hans samtykke, eller kan forbyde en licenshaver, som leverer varerne eller tjenesteydelserne under mærket uden for licensområdet;

det er kun berettiget at beskytte EF-varemærkerne og at beskytte ethvert ældre registreret mærke mod EF-varemærker i det omfang, hvor de pågældende mærker rent faktisk bruges;

EF-varemærket skal behandles som en genstand for ejendomsret uafhængig af den virksomhed, hvis varer eller tjenesteydelser det betegner. Det skal kunne overdrages eller pantsættes til tredjemand og kunne gives i licens. Også betingelserne for EF-varemærkets fortabelse og ugyldighed skal undergives en ensartet regulering;

det er nødvendigt, at retsafgørelser vedrørende EF-varemærkers gyldighed har absolut retskraft på hele fællesmarkedets område, da dette er den eneste måde, hvorpå man kan undgå modstridende afgørelser fra domstolene og registreringsmyndigheden og hermed krænkelser af EF-varemærkets karakter af enhedsvaremærke. Det er reglerne i konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, der finder anvendelse på alle søgsmål vedrørende EF-varemærker, undtagen hvis denne forordning fraviger de nævnte regler;

den materielle varemærket, som indføres ved denne forordning, gør det nødvendigt, at der for hvert enkelt varemærkes vedkommende gennemføres administrative foranstaltninger på fællesskabsplan. Det er derfor nødvendigt, idet Fællesskabets bestående institutionelle struktur og ligevægten mellem institutionerne bibeholdes, at oprette en fagligt uafhængig samt juridisk, organisatorisk og finansielt tilstrækkelig selvstændig varemærkemyndighed for Fællesskabet; hertil er det nødvendigt og hensigtsmæssigt at give denne myndighed form af et fællesskabsorgan med status som juridisk person, som udøver sin virksomhed i henhold til de nøje afgrænsede handlebeføjelser, som er tillagt den i denne forordning, inden for rammerne af fællesskabsretten og med forbehold af de beføjelser, der er tillagt Fællesskabets institutioner;

alle, som berøres af registreringsmyndighedens afgørelser, bør sikres en retsbeskyttelse, som fuldt ud tager hensyn til varemærkerettens særpræg; inden for registreringsmyndigheden oprettes der derfor appelkamre, som består af tre uafhængige juridiske medlemmer, og under hvilke undersøgelser af afde-

lingernes afgørelser i materiel og retlig henseende henhører;

for at værne om lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af denne forordning skal appelkamrenes afgørelser kunne appelleres til Domstolen; denne domstols prøvelse skal også sikres i de tilfælde, hvor ingen af parterne indbringer klage over appelkamrenes retsstridige afgørelser. Derfor skal der fastsættes regler om, at Kommissionen kan indbringe klage for Domstolen til sikring af lov og ret;

for at sikre Fællesskabets institutionelle struktur, ligevægten mellem institutionerne og den demokratiske kontrol med registreringsmyndighedens budget er det nødvendigt, at Forsamlingen og Rådet vedtager registreringsmyndighedens budget i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten om vedtagelse af De europæiske Fællesskabers almindelige budget, og at disse samt Revisionsretten udøver de kontrolbeføjelser, der er tillagt dem i henhold til traktaten, også for så vidt angår registreringsmyndighedens indtægter og udgifter —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

[EF-varemærke]

1. Varemærker for varer og tjenesteydelser, der registreres i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, benævnes EF-varemærker.
2. EF-varemærker har samme retsvirkninger overalt på Fællesskabets område. Mærket kan kun registreres, overdrages, opgives, erklæres for bortfal-

det eller ugyldigt, og brugen heraf kan kun forbydes med virkning for hele dette område.

Artikel 2

[Fællesskabets varemærkemyndighed]

Med henblik på anvendelsen af denne forordning oprettes Fællesskabets varemærkemyndighed, i det følgende benævnt »registreringsmyndigheden«.

AFSNIT II

VAREMÆRKERET

Første afdeling

DEFINITION OG ERHVERVELSE AF
EF-VAREMÆRKET

Artikel 3

[Former for EF-varemærker]

EF-varemærker kan bestå af ord, herunder slægtsnavne, af afbildninger, bogstaver, tal, farvesammensætninger, varens form eller emballage samt ethvert andet tegn, der er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.

Artikel 4

[Indehavere af EF-varemærker]

1. Følgende kan være indehavere af EF-varemærker:

- a) statsborgere i medlemsstaterne samt tredjelands statsborgere, som har bopæl eller et effektivt og seriøst industrielt eller håndværksmæssigt forretningssted inden for Fællesskabet;
- b) statsborgere i lande, der er tilsluttet Pariser-konventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, i det følgende benævnt »Pariser-konventionen«, samt personer, som i henhold til konventionens artikel 3 ligestilles med disse personer;
- c) statsborgere i andre stater, som for så vidt angår varemærker indrømmer statsborgere i alle medlemsstaterne samme beskyttelse som den, der tilstås egne statsborgere.

2. Ligestillet med de i stk. 1 omhandlede statsborgere er endvidere juridiske personer, samt selskaber, der ifølge den lovgivning, de er underkastet, er ligestillet med juridiske personer.

Artikel 5

[Betingelser for erhvervelse af EF-varemærke]

Retten til et EF-varemærke erhverves ved registrering.

Artikel 6

[Absolutte hindringer for registrering]

1. Udelukket fra registrering er varemærker, som ikke opfylder de i artikel 3 eller 4 nævnte betingelser, samt varemærker, der savner fornødent særpræg, særlig

- a) mærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i vareomsætningen skal tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, oprindelsessted, frembringelsestidspunkt eller andre egenskaber;
- b) mærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i sædvanlig eller ifølge redelig og fast forretningspraksis er en sædvanlig betegnelse for varen eller tjenesteydelsen.

2. Udelukket fra registrering som varemærke er endvidere

- a) varemærker, der består af en form, som er betinget af selve varens art eller som har en teknisk funktion, såvel som varemærker, der har form som selve produktet, og som vedrører selve de til varen hørende egenskaber;
- b) mærker, som indeholder tegn eller angivelser, som er egnet til at vildlede offentligheden, særlig med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller oprindelsessted;
- c) varemærker, som strider mod den offentlige orden eller er egnet til at vække forargelse, eller mærker af den i artikel 6c) i Pariser-konventionen nævnte art.

3. Stk. 1 og 2 finder anvendelse, selv om registreringshindringerne kun er til stede i en del af fællesmarkedet.

4. Stk. 1, litra a), finder ikke anvendelse, hvis mærket har fået fornødent særpræg som følge af den brug, der er gjort af mærket.

Artikel 7

[Relative hindringer for registrering]

1. Et varemærke er udelukket fra registrering, såfremt det er identisk med eller ligner et ældre vare-

mærke, og varerne eller tjenesteydelserne, som sådanne mærker betegner, er af samme eller lignende art, således at der er reel risiko for forveksling inden for det område, hvor det ældre varemærke har virkning.

2. Ved ældre varemærker forstås mærker af følgende kategorier, der er anmeldt før EF-varemærket, eventuelt under hensyntagen til den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for disse mærker:

- a) EF-varemærker;
- b) varemærker, som er registreret i en medlemsstat, herunder varemærker registreret i Benelux-området;
- c) varemærker, som har været genstand for en international registrering med virkning i en medlemsstat;

samt varemærker, som på tidspunktet for anmeldelsen af EF-varemærket er vitterlig kendt i en medlemsstat i den i artikel 6b) i Pariser-konventionen angivne betydning.

3. Et varemærke er ligeledes udelukket fra registrering, såfremt den retmæssige mærkeindehaver agent eller repræsentant i eget navn og uden indehaverens samtykke anmelder mærket, medmindre agenten eller repræsentanten godtgør, at denne handle måde er berettiget.

4. Denne artikel finder kun anvendelse, såfremt indehaveren af det ældre varemærke eller af det i stk. 3 omhandlede varemærke har rejst indsigelse mod registreringen af EF-varemærket i overensstemmelse med reglerne i denne forordning, og indsigelsen tages til følge.

Anden afdeling

EF-VAREMÆRKETS RETSVIRKNINGER

Artikel 8

[Rettigheder, der er knyttet til EF-varemærket]

1. EF-varemærket giver sin indehaver en eneret. Indehaveren kan under henvisning til denne ret forbyde, at tredjemand uden indehaverens samtykke gør erhvervsmæssig brug af
  - a) et tegn, der er identisk med eller ligner EF-varemærket for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, som EF-varemærket er registreret for, når der ved en sådan brug opstår alvorlig risiko for forveksling hos forbrugerne;
  - b) et tegn, der er identisk med eller ligner EF-varemærket for varer eller tjenesteydelser af anden art

end dem, for hvilke EF-varemærket er registreret, såfremt EF-varemærket, i hvert fald i hele Fællesskabet, er velrenommeret, og brugen af tegnet vil kunne skade dette renommé.

2. Såfremt betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan bl. a. følgende former for brug forbydes:
  - a) påsætning af tegnet på varerne eller på deres emballage;
  - b) markedsføring af varerne eller levering af tjenesteydelser under det pågældende tegn;
  - c) anvendelse af tegnet i forretningsbreve og på fakturaer.
3. De til EF-varemærket knyttede rettigheder kan først gøres gældende over for tredjemand, når varemærkets registrering er bekendtgjort.

Der kan dog kræves rimelig godtgørelse for handlinger, som er foretaget efter bekendtgørelsen af en anmeldelse af et EF-varemærke, og som efter bekendtgørelsen af registreringen af EF-varemærket forbydes som følge af varemærkeretten. Den ret, for hvilken sagen indbringes, udsætter afgørelsen, indtil registreringen bekendtgøres.

Artikel 9

[Gengivelse af EF-varemærket i ordbøger]

1. Udgifveren af en ordbog, et leksikon eller et lignende værk skal drage omsorg for, at gengivelsen af et EF-varemærke ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke.
2. Såfremt udgifveren ikke efterkommer forpligtelsen i stk. 1, skal han efter anmodning fra indehaveren af EF-varemærket bekoste en berigtigelse ved gengivelse af værket.

Artikel 10

[Begrænsning af EF-varemærkets retsvirkninger]

De til EF-varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forhindre tredjemand i at gøre erhvervsmæssig brug af

- a) sit slægtsnavn og sin adresse;
- b) angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse;

- c) varemærket til angivelse af tilbehørs og reservedeles anvendelse,

for så vidt der ikke er tale om brug som varemærke.

Artikel 11

[Konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til EF-varemærket]

1. De til EF-varemærket *knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forhindre brugen af mærket* for varer, som af indehaveren selv eller med dennes tilladelse er markedsført under dette mærke.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse
- a) såfremt skellig grund berettiger indehaveren til at modsætte sig, at der til Fællesskabet indføres varer, der er markedsført uden for dette;
- b) såfremt varernes tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført;
- c) såfremt varerne af tredjemand er blevet pakket i ny emballage; denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse, hvis tredjemand godtgør, at indehaverens benyttelse af varemærket, sammenholdt med det salgssystem, som denne anvender, bidrager til en kunstig opdeling af markederne, og påviser, at ompakningen ikke kan berøre varens originale tilstand, og forudsat indehaveren af varemærket på forhånd underrettes om salget af det ompakkede produkt, og det på den nye emballage angives, at varerne er blevet ompakket af en anden end mærkeindehaveren.

Artikel 12

[Supplerende anvendelse af national ret vedrørende krænkelser]

1. EF-varemærkets retsvirkninger bestemmes udelukkende af denne forordning. Medmindre denne fastsætter andet, afgøres spørgsmålet om de civilretlige følger af krænkelser af et EF-varemærke efter de bestemmelser om civilretlige følger af krænkelser af nationale varemærker, der gælder i den medlemsstat, i hvilken den domstol, for hvilken sagen indbringes, er beliggende.

2. Artikel 76 og følgende bestemmelser angiver hvilke retsplejeregler, der skal finde anvendelse.

Tredje afdeling

ANVENDELSE AF EF-VAREMÆRKET

Artikel 13

1. Medmindre der foreligger skellig grund til andet, skal der, på de i denne forordning fastsatte betingelser gøres seriøs brug af varemærket inden for fællesmarkedet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.
2. Som skellig grund anses alene omstændigheder, som EF-varemærkeindehaveren ikke har indflydelse på.
3. Den brug af EF-varemærket, der gøres af en licenstagere eller af en anden person, der er økonomisk tilknyttet indehaveren af EF-varemærket, ligestilles med indehaverens brug af mærket.

Fjerde afdeling

EF-VAREMÆRKERETTENS VARIGHED OG ÆNDRING AF EF-VAREMÆRKET

Artikel 14

[Registreringsperioden]

Registreringsperioden for EF-varemærket er 10 år regnet fra den dag, anmeldelsen er indgivet. Registreringen kan fornyes for 10 år ad gangen, for så vidt ikke andet følger af bestemmelserne i artikel 37.

Artikel 15

[Ændring]

1. EF-varemærket kan ikke ændres i registreringsperioden, og ej heller i forbindelse med registreringens fornyelse.
2. Såfremt EF-varemærket indeholder indehaverens navn og adresse, kan disse dog ændres, såfremt dette ikke påvirker varemærket væsentligt. Ændringen skal registreres.

Femte afdeling

**EF-VAREMÆRKET SOM GENSTAND FOR
EJENDOMSRET***Artikel 16***[Tilfælde, hvor EF-varemærket behandles som et
nationalt varemærke]**

1. Hvor andet ikke er fastsat i artikel 17—22, skal EF-varemærket som genstand for ejendomsret i sin helhed og gældende for hele Fællesskabet betragtes som et varemærke i den medlemsstat, hvor anmelderen ifølge EF-varemærkerregisteret:

havde sin bopæl eller sit hovedsæde eller i mangel heraf et forretningssted på dagen for anmeldelsen af EF-varemærket.

2. Såfremt stk. 1 ikke kommer til anvendelse, er den i stk. 1 nævnte medlemsstat den stat, hvor registreringsmyndigheden har sit sæde.

*Artikel 17***[Overdragelse]**

1. Et EF-varemærke kan, i eller uden forbindelse med virksomheden, overdrages for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Medmindre andet klart er tilkendegivet, indebærer overdragelsen af en virksomhed som helhed til lige overdragelse af EF-varemærket.

3. Overdragelse af EF-varemærket skal for at være gyldig ske skriftligt, jf. stk. 2.

4. Såfremt det klart fremgår af dokumenterne om overdragelse, at EF-varemærket som følge af dets overdragelse vil være egnet til at vildlede offentligheden med hensyn til arten, beskaffenheden eller oprindelsen af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, afslår registreringsmyndigheden at registrere overdragelsen.

5. En overdragelse indskrænker ikke rettigheder, som tredjemand måtte have erhvervet før overdragelsen.

6. En overdragelse har først retsvirkning over for registreringsmyndigheden og kan først gøres gældende over for tredjemand efter registreringen og inden for de grænser, der følger af dokumenterne om overdragelsen. Inden registreringen kan overdragelsen dog gøres gældende over for tredjemand, hvis

rettighedserhvervelse ligger før registreringen, men som på tidspunktet for rettighedserhvervelsen var bekendt med overdragelsen.

*Artikel 18***[Omsætningsbeskyttede rettigheder]**

1. EF-varemærket kan pantsættes uafhængigt af virksomheden eller gøres til genstand for anden omsætningsbeskyttet ret.

2. Stiftelsen eller overdragelsen af en omsætningsbeskyttet rettighed over et EF-varemærke kan først gøres gældende over for tredjemand efter registreringen.

*Artikel 19***[Tvangsfuldbyrdelse]**

1. EF-varemærket kan uafhængigt af virksomheden gøres til genstand for retsforfølgning og efterfølgende tvangsfuldbyrdelse.

2. Enekompetent med hensyn til tvangsfuldbyrdelse i et EF-varemærke er retterne og andre myndigheder i den efter artikel 16 nævnte medlemsstat.

*Artikel 20***[Konkursbehandling eller lignende]**

Så længe fælles regler for medlemsstaterne endnu ikke er trådt i kraft på dette område, kan et EF-varemærke kun inddrages under konkursbehandling eller lignende i den medlemsstat, hvor sådan behandling først indledes.

*Artikel 21***[Licens]**

1. Der kan gives licens til udnyttelse af EF-varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. De rettigheder, der er knyttet til EF-varemærket, kan kun gøres gældende over for en licenshaver, såfremt denne overskrider den tidsmæssige begrænsning for sin licens eller begrænsningen med hensyn

til de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er registreret, eller ikke opfylder varemærkeindehaverens forskrifter med hensyn til varernes eller tjenesteydelseernes kvalitet.

3. Indehaveren af EF-varemærket skal drage omsorg for, at licenstageren fremstiller varer eller præsterer tjenesteydelser af samme kvalitet som de varer eller tjenesteydelser, han selv fremstiller eller præsterer.

4. Artikel 17, stk. 5 og 6, finder tilsvarende anvendelse på licenser.

Artikel 22

[Anmeldelsen som sådan af et EF-varemærke som genstand for ejendomsret]

Artikel 16—21 finder tilsvarende anvendelse på anmeldelsen som sådan af EF-varemærker.

AFSNIT III

ANMELDELSE AF ET EF-VAREMÆRKE

Første afdeling

INDGIVELSE AF ANMELDELSEN OG KRAVENE TIL ANMELDELSEN

Artikel 23

[Indgivelse af anmeldelsen]

Anmeldelsen af et EF-varemærke indgives til registreringsmyndigheden.

Artikel 24

[Kravene til anmeldelsen]

1. Anmeldelse af et EF-varemærke skal navnlig indeholde:
  - a) oplysning om anmelderens identitet;
  - b) en fortegnelse over de pågældende varer og tjenesteydelser;
  - c) en gengivelse af mærket;
  - d) repræsentantens fuldmagt i det i artikel 72, stk. 2, omhandlede tilfælde.
2. Ved anmeldelsen betales en afgift.

Artikel 25

[Anmeldelsesdagen]

Dagen for anmeldelse af et EF-varemærke er den dag, på hvilken de i artikel 24 nævnte dokumenter modtages, forudsat at minimumsafgiften på dette tidspunkt er blevet indbetalt til registreringsmyndigheden.

Anden afdeling

FORTRINSSTILLING

Artikel 26

[Fortrinsret]

1. Den, der forskriftsmæssigt har anmeldt et varemærke i eller for en af Pariser-konventionens signatarstater, eller den til hvem retten er overgået, nyder inden for en frist af seks måneder regnet fra datoen for den første registrering fortrinsret til at anmelde og registrere et tilsvarende EF-mærke for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke dette varemærke er registreret.
2. Enhver anmeldelse, der ifølge national lovgivning i den stat, i hvilken anmeldelsen er foretaget, eller ifølge bilaterale eller multilaterale overenskomster svarer til en forskriftsmæssig national anmeldelse, skal anses for fortrinsretsgrundende.
3. Ved forskriftsmæssig national anmeldelse forstås enhver anmeldelse, for hvilken anmeldelsesdagen kan fastslås, uanset det senere udfald af anmeldelsen.
4. Som første anmeldelse anses også en senere anmeldelse, der angår samme mærke, for samme varer eller tjenesteydelser i eller for samme stat som den, hvor den første anmeldelse fandt sted, og forudsat at denne tidligere anmeldelse på tidspunktet for den senere anmeldelse er taget tilbage, opgivet eller afslået uden at have affødt rettigheder, som fortsat består, og for så vidt den første anmeldelse ikke allerede har tjent som grundlag for krav om fortrinsret. Den tidligere anmeldelse kan i så tilfælde ikke længere påberåbes som grundlag for et krav om fortrinsret.

5. Er den første anmeldelse indgivet i en stat, der ikke har tiltrådt Pariser-konventionen, finder bestemmelserne i stk. 1—4 kun anvendelse i det omfang, den pågældende stat på grundlag af en første anmeldelse til registreringsmyndigheden giver fortrinsret under betingelser og med virkninger svarende til dem, der er fastlagt i Pariser-konventionen.

Artikel 27

[Fremsættelse af krav om fortrinsret]

Den anmelder, som påberåber sig fortrinsret på grundlag af en tidligere anmeldelse, indgiver en fortrinsretserklæring. Registreringsmyndigheden kan kræve en genpart af nævnte anmeldelse og i givet fald en oversættelse til registreringsmyndighedens arbejdssprog.

Artikel 28

[Fortrinsrettens retsvirkning]

Retten til fortrinsstilling medfører, at EF-varemærket anses for anmeldt på den dato, hvor den første anmeldelse fandt sted. Dette gælder dog ikke ved anvendelse af artikel 14.

Artikel 29

[Ligestilling af en anmeldelse af et EF-varemærke med en national anmeldelse]

Ved anvendelsen af Pariser-konventionens artikel 4 har en begæring om EF-varemærke, som er forsynet med en registreringsdato, samme retsvirkning inden for medlemslandene som en forskriftsmæssig national anmeldelse.

AFSNIT IV

REGISTRERINGSPROCEDURE

Første afdeling

UNDERSØGELSE AF ANMELDELSEN

Artikel 30

[Undersøgelse af de formelle krav til anmeldelsen]

1. Såfremt anmeldelsen af EF-varemærket ikke opfylder betingelserne for, at anmeldelsesdatoen kan fastslås, afvises den.
2. Er anmeldelsen af EF-varemærket behæftet med formelle mangler, eller er de betalte afgifter mindre end den foreskrevne afgift, men dog ikke mindre end minimumsbeløbet, afslås anmeldelsen. Dersom nærværende forordnings bestemmelser vedrørende fremsættelse af krav om fortrinsret ikke iagttages, fortabes fortrinsretten for anmeldelsen.
3. Stk. 2 finder kun anvendelse, efter at anmelderen er blevet opfordret til at afhjælpe manglerne eller betale de foreskrevne afgifter.

Artikel 31

[Undersøgelse med hensyn til absolutte hindringer for registrering]

1. Såfremt mærket er udelukket fra registrering i henhold til artikel 6 for alle eller en del af de varer

eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er anmeldt, afslås anmeldelsen for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

2. Såfremt der i varemærket indgår en bestanddel, der mangler det fornødne særpræg, kan det som betingelse for registrering af dette mærke kræves, at anmelderen på registreringsmyndighedens anmodning erklærer at ville afstå fra enhver eneret over den pågældende del.
3. Anmeldelsen kan først afslås, efter at anmelderen har haft mulighed for at tilbagekalde eller ændre sin anmeldelse eller haft lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.
4. Anmeldelsen bekendtgøres for de varer eller tjenesteydelser, med hensyn til hvilke den ikke er udelukket fra registrering.
5. Såfremt anmeldelsen efter bekendtgørelsen afslås i henhold til stk. 1 eller 2, bekendtgøres afslaget, når dette er blevet endeligt.

Artikel 32

[Ændring i anmeldelsen]

Anmeldelsen af et EF-varemærke kan ændres, når begæring herom fremsættes, og formålet er at begrænse de angivne varer eller tjenesteydelser eller

berigtige anmelderens navn og adresse, skrivefejl el. lign. eller andre åbenbare fejl, bare fejl, for så vidt en sådan berigtigelse ikke påvirker varemærket i væsentlig grad.

Anden afdeling

TREDJEMANDS ADGANG TIL AT YTRE SIG OG FREMSÆTTE INDSIGELSER

Artikel 33

[Tredjemands adgang til at ytre sig]

Enhver fysisk eller juridisk person, samt sammenlutninger, som repræsenterer fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder, næringsdrivende eller forbrugere, kan over for registreringsmyndigheden, når anmeldelsen af EF-varemærket er bekendtgjort, skriftligt fremkomme med begrundede bemærkninger gående ud på, at varemærkets registrering støder på en af de i artikel 6 nævnte hindringer.

Artikel 34

[Indsigelser]

1. Indehavere af de i artikel 7 omhandlede mærker kan inden for en frist på tre måneder at regne fra bekendtgørelsen af anmeldelsen af EF-varemærket fremsætte indsigelser mod registrering af dette mærke. Indsigelsen kan kun støttes på, at registrering er udelukket i medfør af artikel 7.

2. Indsigelsen fremsættes skriftligt og skal begrundes. Indsigelsen anses først som fremsat, når indsigelsesafgiften er betalt.

3. Såfremt den, der fremsætter indsigelsen, hverken har bopæl eller hovedsæde i Fællesskabet, stiller han på anmelderens begæring sikkerhed for sagsomkostningerne. Registreringsmyndigheden fastsætter sikkerhedsstillens størrelse tillige med fristen for dens effektivering. Er sikkerheden ikke stillet inden udløbet af den fastsatte frist, anses indsigelsen for frafaldet.

Artikel 35

[Behandling af indsigelsen]

1. Under behandlingen af indsigelsen opfordrer registreringsmyndigheden parterne til at fremsætte deres bemærkninger.

2. På begæring af anmelderen eller registreringsmyndigheden skal indehaveren af et ældre EF-varemærke, der har fremsat indsigelse, godtgøre, at dette varemærke har været brugt i overensstemmelse med artikel 13 i de fem år, der er gået forud for bekendtgørelsen af anmeldelsen af EF-varemærket, forudsat at det ældre EF-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. I mangel af sådant bevis forkastes indsigelsen. Såfremt det ældre EF-varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, skal det ved behandlingen af indsigelsen kun anses som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne. Denne bestemmelse finder anvendelse på de i artikel 7, stk. 2, litra b) eller c), omhandlede ældre varemærker.

3. Såfremt registreringsmyndigheden finder det hensigtsmæssigt, opfordrer den parterne til at indgå et forlig. Med henblik herpå forelægger den parterne forslag, såfremt brugen af det anmeldte eller det ældre mærke efter myndighedens opfattelse kan finde sted på betingelser, der udelukker reel fare for forveksling.

4. Såfremt det af behandlingen af indsigelsen måtte fremgå, at det anmeldte mærke er udelukket fra registrering for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er anmeldt, afslås anmeldelsen for de pågældende varer eller tjenesteydelser. I modsat fald forkastes indsigelsen.

5. Når afslaget på begæringen om anmeldelse er endeligt, bekendtgøres dette.

Tredje afdeling

REGISTRERING

Artikel 36

Såfremt anmeldelsen er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, og registreringsafgiften er rettidigt betalt, registreres EF-varemærket. Er afgiften ikke betalt inden for den fastsatte frist, anses anmeldelsen som trukket tilbage.

AFSNIT V

FORNYELSE

Artikel 37

1. Fornyelsen af EF-varemærkets registrering sker efter begæring. Fornyelsen er betinget af fremlæggelse af en erklæring om brug og af betaling af afgifter.

2. Erklæringen om brug skal angive de varer eller de tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er blevet brugt i overensstemmelse med artikel 13 i løbet af de sidste fem år før registreringsperiodens udløb.

3. Begæring om fornyelse, erklæring om brug og betaling af afgifterne kan tidligst ske seks måneder

før registreringsperiodens udløb. Er dette ikke sket, kan disse foranstaltninger gyldigt foretages inden for en frist på seks måneder fra registreringsperiodens udløb, når der samtidig betales en tillægsafgift.

4. Såfremt anmeldelsen, erklæringen om brug eller afgifterne kun vedrører en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, fornys registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

5. Fornyelsen får virkning fra registreringsperiodens udløb. Den registreres.

AFSNIT VI

AFKALD, FORTABELSE OG UGYLDIGHED

Første afdeling

AFKALD

Artikel 38

1. Der kan gives afkald på EF-varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Et afkald skal af varemærkeindehaveren skriftligt meddeles registreringsmyndigheden. Afkaldet har først virkning, når det er registreret.

3. Til afkaldets registrering kræves samtykke af indehaveren af en registreret rettighed over varemærket. Hvis en licens er registreret, kan et afkald kun noteres i registret, såfremt varemærkeindehaveren godtgør, at han forud har underrettet licenshaveren om, at han har til hensigt at give afkald på mærket.

Anden afdeling

FORTABELSESGRUNDE OG RETSVIRKNINGERNE AF FORTABELSE

Artikel 39

[Fortabelsesgrunde]

1. Indehaveren af EF-varemærket fortaber sine rettigheder

a) såfremt mærket ikke er blevet brugt i overensstemmelse med artikel 13 i en uafbrudt periode på fem år; fortabelse af retten til et EF-varemærke kan dog ikke gøres gældende, når mærket fra udløbet af denne periode og indtil indgivelsen af begæringen om fortabelseskendelse har været brugt i overensstemmelse med artikel 13, og forudsat at brugen har fundet sted i god tro;

b) når mærket på grund af indehaverens forhold er blevet til en almindelig betegnelse for en vare eller tjenesteydelse, for hvilken mærket er registreret;

c) når mærket som følge af den brug, der gøres af mærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, er egnet til at vildlede offentligheden med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller oprindelsessted.

2. Såfremt fortabelsesgrunden kun er til stede for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, fortabes EF-varemærket kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 40

[Retsvirkningen af fortabelse]

1. Fortabelse af varemærkeretten fastslås ved en afgørelse truffet efter reglerne i denne forordning.

2. I det omfang, EF-varemærket kendes for tabt, anses retsvirkningerne, der er knyttet til EF-vare-

mærket i henhold til denne forordning, for fortabt med virkning fra det tidspunkt, hvor en af fortabelsesgrundene er indtrådt.

3. Med forbehold af nationale bestemmelser vedrørende krav på erstatning for skader, der skyldes fejl eller ond tro fra varemærkeindehaverens side, eller nationale bestemmelser vedrørende uberettiget vinding, berører den tilbagevirkende kraft, der er knyttet til mærkets fortabelse, ikke:

- a) afgørelser i sager vedrørende varemærkekrænkelser, som har fået retskraft og er blevet fuldbyrdet for afgørelsen om fortabelse.
- b) aftaler afsluttet før afgørelsen om fortabelse, i det omfang de er blevet opfyldt før afgørelsen; beløb erlagt i henhold til den pågældende aftale kan dog ud fra billighedsbetragtninger kræves tilbagebetalt, når omstændighederne tilsiger det.

Tredje afdeling

UGYLDIGHEDSGRUNDE OG RETSVIRKNINGERNE AF UGYLDIGHED

Artikel 41

[Absolutte ugyldighedsgrunde]

1. Et EF-varemærke, der er registreret i strid med bestemmelserne i artikel 6, er ugyldigt.
2. Er EF-varemærket registreret i strid med artikel 6, stk. 1, litra a), kan mærket dog ikke erklæres ugyldigt, såfremt det efter registreringen har fået fornødent særpræg.
3. Såfremt ugyldighedsgrunden kun består for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, er mærket kun ugyldigt for så vidt angår pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 42

[Relative ugyldighedsgrunde]

1. EF-varemærket er ugyldigt
  - a) når det er i strid med et af de i artikel 7 omhandlede mærker, og betingelserne i denne artikel, stk. 1 eller 3, er opfyldt.
  - b) såfremt det er i strid med en anden ældre rettighed, og der er reel fare for forveksling mellem mærket og denne rettighed, medmindre rettigheden kun har lokalt begrænset karakter. Ved anden ældre rettighed forstås ethvert tegn, som i vare-

omsætningen er blevet brugt inden indgivelsen af anmeldelsen af EF-varemærket, og som i henhold til vedkommende medlemsstats lovgivning giver indehaveren ret til at forbyde brugen af et senere mærke.

2. EF-varemærket er endvidere ugyldigt, såfremt det indeholder:
  - a) et værk, der er beskyttet af ophavsret eller mønsterret;
  - b) et portræt;
  - c) et slægtsnavn, såfremt brugen af mærket for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, i forhold til den, der bærer navnet, rummer farer for i væsentlig grad at være ærekrænkende, at skade den pågældendes omdømme eller kreditværdighed.

3. EF-varemærket kan ikke erklæres ugyldigt, såfremt indehaveren af en i stk. 1 eller 2 omhandlet rettighed har givet sit samtykke til dette mærkes registrering.

4. Indehaveren af en af de i stk. 1 eller 2 omhandlede rettigheder, som har begæret EF-varemærket kendt ugyldigt, kan ikke indgive ny begæring om ugyldighedskendelse under henvisning til en anden af disse rettigheder, som han kunne have påberåbt sig til støtte for sin første begæring om ugyldighedskendelse.

5. Artikel 41, stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 43

[Ugyldighedens retsvirkninger]

1. I det omfang EF-varemærket kendes ugyldigt, fortabes de retsvirkninger, der er knyttet til varemærket i henhold til denne forordning, med virkning fra varemærkets stiftelse.
2. Artikel 40, stk. 1 og 3, finder tilsvarende anvendelse i forbindelse med EF-varemærkets ugyldighed.

Artikel 44

[Rettighedsfortabelse på grund af passivitet]

1. Indehaveren af en i artikel 42, stk. 1 eller 2, omhandlet rettighed, som i tre på hinanden følgende år har tålt brugen af EF-varemærket, kan ikke længere kræve dette mærke kendt ugyldigt under henvisning til denne eller en anden rettighed, medmindre anmeldelsen af EF-varemærket er sket i ond tro.

2. Indehaveren af et vitterligt kendt mærke, jf. artikel 7, stk. 2, kan uanset bestemmelsen i stk. 1 søge EF-varemærket kendt ugyldigt inden for en frist på fem år fra dette mærkes registrering.

3. Indehaveren af et EF-varemærke kan ikke modsætte sig brugen af en i stk. 1 nævnt rettighed, uanset om indehaveren af en sådan rettighed ikke længere kan søge EF-varemærket kendt ugyldigt.

Artikel 45

[Ældre rettigheder, som kun har lokalt begrænset karakter]

1. Indehaveren af en anden ældre rettighed, som kun har lokalt begrænset karakter, kan modsætte sig brugen af EF-varemærket inden for det område, hvor denne rettighed består.

2. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse, såfremt indehaveren af den ældre rettighed i tre på hinanden følgende år har tålt brugen af EF-varemærket, medmindre anmeldelsen af det yngre varemærke er sket i ond tro.

3. Indehaveren af EF-varemærket kan ikke modsætte sig brugen af den i stk. 1 omhandlede rettighed, uanset om den i stk. 1 omhandlede beføjelse ikke længere kan gøres gældende.

Fjerde afdeling

FREM GANGSMÅDEN FOR REGISTRERINGSMYNDIGHEDEN I SAGER OM FORTABELSE OG UGYLDIGHED AF VAREMÆRKER

Artikel 46

[Begæring om fortabelse eller ugyldighed af en varemærkeret]

1. Begæring om fortabelse eller ugyldighed af EF-varemærket kan indgives til registreringsmyndigheden

- a) i de i artikel 39 og 41 nævnte tilfælde, af enhver fysisk eller juridisk person, samt sammenslutninger, der kan optræde i retssager, som repræsentanter for fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder, næringsdrivende eller forbrugere;
- b) i de tilfælde, der er nævnt i artikel 42, stk. 1, af indehaveren af mærket eller den ældre rettighed;
- c) i de tilfælde, der er nævnt i artikel 42, stk. 2, af indehaveren af ophavsretten eller mønsterretten,

af bæreren af slægtsnavnet, den portrætterede person eller de personer, der i henhold til medlemsstaternes lovgivning er berettigede til at gøre sådanne rettigheder gældende.

2. Begæring skal være skriftlig og begrundet. Den kan først betragtes som indgivet, når afgiften er betalt.

3. Artikel 34, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

4. Begæringen om fortabelse eller ugyldighed af en varemærkeret afslås, såfremt en domstol i en af medlemsstaterne har truffet afgørelse i en sag vedrørende det samme spørgsmål mellem de samme parter.

Artikel 47

[Behandling af begæringen]

1. Registreringsmyndigheden kan af egen drift eller efter anmodning fra en af parterne udsætte sin afgørelse, når der for en ret i en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 78, stk. 1, er anlagt kontrasøgsmål, hvorved EF-varemærkeretten søges kendt fortabt eller ugyldig.

2. Når registreringsmyndigheden behandler en begæring om fortabelse eller ugyldighed af en varemærkeret, opfordrer den så ofte det er nødvendigt, parterne til at udtale sig om de til dem rettede meddelelser, eller om indlæg fra de øvrige parter.

3. Registreringsmyndigheden kan af egen drift fastslå, at EF-varemærket er ugyldigt i henhold til artikel 3, 4 eller 6, stk. 2, litra b) og c).

4. På opfordring af indehaveren af EF-varemærket eller registreringsmyndigheden skal indehaveren af et ældre EF-varemærke, der er part i sagen om ugyldighed, godtgøre, at hans varemærke har været brugt i overensstemmelse med artikel 13 i de fem år, der er gået forud for kravet om det yngre varemærkes ugyldighed, forudsat at det ældre EF-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Hvis sidstnævnte mærke på tidspunktet for bekendtgørelsen af anmeldelsen af EF-varemærket havde været registreret i fem år, skal indehaveren af det ældre EF-varemærke ligeledes godtgøre, at betingelserne i artikel 35, stk. 2, var opfyldt på nævnte tidspunkt. Godtgøres dette ikke, afslås begæringen om varemærkets ugyldighed. Såfremt det ældre EF-varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det under behandlingen af ugyldighedsspørgsmålet kun som registreret for de pågældende varer eller tjenesteydelser. Denne bestemmelse finder anvendelse på de i artikel 7, stk. 2, litra b) eller c), omhandlede ældre varemærker.

5. Under behandlingen af ugyldighedssagen opfordrer registreringsmyndigheden parterne til at indgå forlig, såfremt den finder dette hensigtsmæssigt. Med henblik herpå forelægger den parterne forslag, såfremt brugen af EF-varemærket, det ældre mærke eller den anden ældre rettighed efter registrerings-

myndighedens opfattelse kan ske på en sådan måde, at reel fare for forveksling kan undgås.

6. Når afgørelsen om EF-varemærkerettens for-tabelse eller ugyldighed er blevet endelig, slettes EF-varemærket af registeret.

AFSNIT VII

FREMGANGSMÅDEN VED APPEL

Artikel 48

[Afgørelser, der kan påklages]

1. Registreringsmyndighedens afgørelser kan påklages. Klagen har opsættende virkning.
2. En afgørelse, som ikke afslutter sagsbehandlingen i forhold til en af parterne, kan kun påklages sammen med den endelige afgørelse, medmindre der ved denne afgørelse er åbnet mulighed for en selvstændig klage.

Artikel 49

[Berettigede til at klage og til at være part i appelsager]

Enhver part i en sag, der har ført til en afgørelse, har adgang til at klage, for så vidt afgørelsen er gået ham imod. De øvrige parter i sagen er uden videre parter i appelsagen.

Artikel 50

[Tidsfrist og klagens form]

Klagen skal indgives skriftligt til registreringsmyndigheden inden to måneder fra den dato, på hvilken der er givet meddelelse om den afgørelse, der påklages. Klagen anses først for indgivet, når klageafgiften er betalt. Inden fire måneder fra den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indleveres et skriftligt indlæg indeholdende de grunde, hvorpå klagen støtter sig.

Artikel 51

[Ændring af den påklagede afgørelse]

1. Finder den afdeling, der har truffet den påklagede afgørelse, at klagen kan antages til behandling og er berettiget, tages den til følge. Dette gælder ikke, såfremt appellanten har en modpart i sagen.

2. Er klagen ikke senest en måned efter modtagelsen af klageskriftet taget til følge, fremsendes den straks til appelkammeret uden nærmere stillingtagen til realiteten i klagen.

Artikel 52

[Behandling af klagen]

Kan klagen antages, opfordrer appelkammeret så ofte, det er nødvendigt, parterne til at udtale sig om meddelelser fra kammeret eller indlæg fra de øvrige parter.

Artikel 53

[Afgørelse af klagen]

Træffer appelkammeret afgørelse om klagen, kan det enten udøve den kompetence, der tilkommer den afdeling, som har truffet den påklagede afgørelse, eller tilbagesende sagen til afgørelse i det pågældende organ. I sidstnævnte tilfælde er denne afdeling bundet af præmisserne og konklusionerne i appelkammerets afgørelse, for så vidt de faktiske omstændigheder er de samme.

Artikel 54

[Yderligere appel til varetagelse af parternes interesse]

1. Appelkamrenes afgørelser kan indankes for Domstolen. Anken har opsættende virkning.
2. Anke kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formelle mangler og overtrædelse af traktaten, af denne forordning eller af retsregler vedrørende dens gennemførelse, forudsat at det ikke drejer sig om en national retsregel, eller under påberåbelse af magtfordrejning. Domstolen prøver ikke de faktiske omstændigheder, således som de er fastslået i appelkammerets afgørelse.

3. Enhver part i sagen ved appelkammeret har adgang til anke, for så vidt afgørelsen er gået den pågældende imod.

4. Anken indbringes for Domstolen inden to måneder fra meddelelsen af appelkammerets afgørelse.

5. Såfremt Domstolen tilbagesender sagen til afgørelse ved appelkammeret, er dette bundet af præmisserne og konklusionerne i Domstolens afgørelse, for så vidt de faktiske omstændigheder er de samme.

Artikel 55

[Yderligere appel af retlige hensyn]

1. Kommissionen kan af retlige hensyn indanke en af appelkammeret truffet afgørelse for Domstolen.

Anken kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formelle mangler, overtrædelse af trakta-ten eller af denne forordning eller nogen anden retsregel vedrørende dens gennemførelse, for så vidt der ikke er tale om en national retsregel, eller under påberåbelse af magtfordrejning. Bestemmelserne i dette stykke gælder kun for endelige afgørelser.

2. Forkastes afgørelsen, kan den ikke påberåbes af parterne.

3. Justitssekretæren ved Domstolen giver meddelelse om anken til medlemsstaterne og Rådet, som inden to måneder fra denne meddelelse kan fremkomme med indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen.

4. Den i nærværende artikel fastlagte fremgangsmåde giver ikke anledning til hverken opkrævning eller godtgørelse af gebyrer og sagsomkostninger.

AFSNIT VIII

BESTEMMELSER OM SAGSBEHANDLINGEN

Første afdeling

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 56

[Afgørelsens begrundelse]

Registreringsmyndighedens afgørelser skal begrundes og må kun støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om.

Artikel 57

[Prøvelse ex officio af de faktiske omstændigheder]

Under sagsbehandlingen ved registreringsmyndigheden prøver denne af egen drift de faktiske omstændigheder. Registreringsmyndigheden kan se bort fra kendsgerninger eller bevisligheder, som ikke er påberåbt eller indsendt rettidigt af de pågældende parter.

Artikel 58

[Mundtlig forhandling]

1. Registreringsmyndigheden anordner mundtlig forhandling enten af egen drift eller på begæring af en part i sagen, såfremt den anser det for hensigtsmæssigt.

2. Den mundtlige forhandling ved undersøgelsesafdelingen, indsigelsesafdelingen og administrationsafdelingen er ikke offentlig.

3. Den mundtlige forhandling, herunder afsigelsen af afgørelsen, er offentlig i annullationsafdelingen og appelkammeret, medmindre den pågældende afdeling træffer anden bestemmelse i tilfælde, hvor offentlighed ville kunne medføre alvorlige og urimelige ulemper, især for en part i sagen. Uanset stk. 2 finder denne bestemmelse anvendelse på mundtlig forhandling i indsigelsesafdelingen i det i artikel 91 omhandlede tilfælde.

Artikel 59

[Bevisførelse]

1. Under sagsbehandlingen ved registreringsmyndigheden står specielt følgende bevismidler til rådighed:

- a) afhøring af parterne;
- b) indhentning af oplysninger;
- c) fremlæggelse af dokumenter og prøver;
- d) afhøring af vidner;
- e) udtalelser fra sagkyndige;
- f) besigtigelse;
- g) skriftlige, beedigede erklæringer.

2. Den afdeling, der har fået sagen forelagt, kan lade bevisførelsen ske ved et af sine medlemmer.

3. Anser registreringsmyndigheden det for påkrævet, at en part, et vidne eller en sagkyndig afgiver mundtlig forklaring,

a) indkalder registreringsmyndigheden den pågældende til at give møde for sig, eller også

b) anmoder registreringsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 70, stk. 3, den kompetente ret i den stat, i hvilken den pågældende har bopæl, om at foretage afhøring.

4. En part, et vidne eller en sagkyndig, der er indkaldt for registreringsmyndigheden, kan anmode denne om at blive afhørt ved en kompetent ret i den stat, i hvilken han har bopæl. Efter modtagelsen af en sådan anmodning eller i tilfælde af, at indkaldelsen ikke er besvaret, kan registreringsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 70, stk. 3, anmode den kompetente ret om at foretage afhøringen af den pågældende.

5. Afgiver en part, et vidne eller en sagkyndig forklaring over for registreringsmyndigheden, kan den, hvis den anser det for hensigtsmæssigt, at forklaringen afgives i en bindende form, anmode den kompetente ret i den stat, i hvilken den pågældende har bopæl, om at foretage fornyet afhøring under sådanne betingelser.

6. Anmoder registreringsmyndigheden en kompetent ret om at foretage afhøring, kan den anmode retten om at foretage afhøringen i en bindende form og give et medlem af den pågældende afdeling adgang til at overvære afhøringen og enten gennem retten eller direkte at stille spørgsmål til parten, vidnet eller den sagkyndige.

Artikel 60

[Tilstilling af meddelelser]

Registreringsmyndigheden tilstiller de berørte parter alle afgørelser og indkaldelser samt de meddelelser, fra hvilke en tidsfrist beregnes, eller som i henhold til andre bestemmelser i denne forordning skal tilstilles, eller hvis tilstilling foreskrives af præsidenten for registreringsmyndigheden.

Artikel 61

[Genindsættelse i tidligere rettigheder]

1. Den ansøger eller indehaver af et EF-varemærke eller enhver anden part i en sagsbehandling ved registreringsmyndigheden, der trods iagttagelse af al efter de foreliggende forhold påkrævet omhu er blevet forhindret i over for registreringsmyndigheden at overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning direkte har til følge, at en rettighed eller et retsmiddel fortabes.

2. Begæringen skal indgives skriftligt inden to måneder fra hindringens bortfald. Den undladte handling skal udføres inden for denne frist. Begæringen kan kun antages inden for ét år fra udløbet af den ikke overholdte frist. I tilfælde af at formaliteterne vedrørende fornyelsen ikke er blevet overholdt, fradrages den i artikel 37, stk. 3, fastsatte frist i fristen på ét år.

3. Begæringen skal være begrundet og angive de kendsgerninger, på hvilke den støttes. Den anses først for indgivet, når afgiften for genindsættelse i tidligere rettigheder er betalt.

4. Den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om den undladte handling, træffer afgørelse om begæringen.

5. Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på de i stk. 2 samt de i artikel 26, stk. 1, nævnte frister.

6. En ansøger om eller en indehaver af et EF-varemærke kan ikke i perioden imellem tidspunktet for fortabelsen af retten i henhold til anmeldelsen eller varemærket og genindsættelsen i den pågældende rettighed modsætte sig tredjemands brug af et tegn i god tro.

Artikel 62

[Henvisning til almene principper]

I det omfang denne forordning ikke indeholder bestemmelser om sagsbehandlingen, tager registreringsmyndigheden hensyn til de principper, der på dette område er almindelig anerkendt i medlemsstatene.

Artikel 63

[Betalingsforpligtelsers ophør]

1. Registreringsmyndighedens krav på betaling af afgift forældes efter fire år fra udløbet af det kalenderår, i hvilket afgiften er forfalden.

2. Krav mod registreringsmyndigheden på tilbagebetaling af afgifter eller af beløb, der ved betaling af en afgift er betalt for meget, forældes efter fire år fra udløbet af det kalenderår, i hvilket kravet er opstået.

3. Fristen afbrydes i det i stk. 1 nævnte tilfælde ved en opfordring til betaling af afgiften og i det i stk. 2 nævnte tilfælde ved en skriftlig og begrundet fremsættelse af kravet. Ved afbrydelsen begynder fristen øjeblikkelig at løbe på ny, og den udløber senest seks år efter udløbet af det år, i hvilket fristen oprindeligt begynder at løbe, medmindre der i mellemtiden er anlagt retssag til fuldbyrdelse af kravet; i så fald udløber fristen tidligst ét år efter, at dommen har fået retskraft.

Anden afdeling

OMKOSTNINGER

Artikel 64

[Fordeling af omkostningerne]

1. Enhver part i indsigelses-, fortabelses- eller ugyldighedssagen udreder selv de omkostninger, han har pådraget sig, medmindre indsigelsesafdelingen eller annullationsafdelingen ud fra rimelighedshensyn træffer afgørelse om en anden fordeling af de omkostninger, der står i forbindelse med mundtlig forhandling eller bevisførelse. Afgørelse om fordeling af omkostninger kan også træffes på begæring, såfremt anmeldelsen af EF-varemærket, indsigelsen, kravet om fortabelse eller ugyldighed trækkes tilbage; såfremt EF-varemærket ikke fornys, eller indehaveren har givet afkald på mærket.

2. Stk. 1 finder anvendelse på de omkostninger, som parterne i appelsagen har pådraget sig. Den af appelkammeret truffene afgørelse om fordelingen af omkostningerne kan imidlertid vedrøre samtlige nødvendige omkostninger, navnlig rejse- og opholdsomkostninger og salæret til agent, rådgiver eller advokat.

3. Indsigelsesafdelingens eller annullationsafdelingens kontor fastsætter på begæring størrelsen af de omkostninger, der skal tilbagebetales i henhold til en afgørelse om omkostningsfordeling. Dette omkostningsbeløb kan på begæring ændres ved en afgørelse fra indsigelsesafdelingen eller annullationsafdelingen.

Artikel 65

[Tvangsfuldbyrdelse af afgørelser om fastsættelse af omkostninger]

1. Enhver endelig afgørelse truffet af registreringsmyndigheden om fastsættelse af sagsomkostninger kan tvangsfuldbyrdes.

2. Tvangsfuldbyrdelsen er underkastet de borgerlige retsplejeregler, der gælder i den medlemsstat, på hvis område fuldbyrdelsen finder sted. Fuldbyrdelsespåtegning meddeles, idet kun dokumentets ægthed prøves, af den nationale myndighed, som de enkelte medlemsstaters regering måtte udpege med henblik herpå, og hvorom meddelelse gives til registreringsmyndigheden og Domstolen.

3. Når disse formforskrifter er iagttaget på foranledning af den interesserede part, kan denne foran-

stalte tvangsfuldbyrdelsen ved direkte henvendelse til den efter national lovgivning kompetente myndighed.

4. Tvangsfuldbyrdelsen kan kun udsættes efter afgørelse fra Domstolen. Prøvelse af fuldbyrdelsesforanstaltningernes lovmæssighed henhører dog under de nationale retters kompetence.

Tredje afdeling

OPLYSNINGER TILGÆNGELIGE FOR OFFENTLIGHEDEN OG FOR MEDLEMSSTATERNES MYNDIGHEDER

Artikel 66

[Register over EF-varemærker]

Registreringsmyndigheden fører et register, der benævnes »registret over EF-varemærker« og indeholder de oplysninger, hvis registrering er foreskrevet i denne forordning. Registret er offentligt tilgængeligt.

Artikel 67

[Aktindsigt]

1. Adgang til aktindsigt vedrørende EF-varemærkeanmeldelser, som endnu ikke er bekendtgjort, fås kun med anmelderens samtykke.

2. Enhver, der godtgør, at anmelderen direkte eller indirekte har bekræftet, at anmelderen efter EF-varemærkets registrering ville kunne påberåbe sig dette over for ham, kan få adgang til sagens akter forud for bekendtgørelsen af anmeldelsen og uden anmelderens samtykke.

3. Efter bekendtgørelsen af EF-varemærkeanmeldelsen kan enhver på begæring få adgang til akterne vedrørende den pågældende anmeldelse og EF-varemærket. Visse dokumenter i akterne kan dog undtages fra denne bestemmelse.

Artikel 68

[Registreringstidende for EF-varemærker]

Registreringsmyndigheden udgiver regelmæssigt en Registreringstidende for EF-varemærker, der offentliggør stedfundne registreringer i registret og alle andre angivelser vedrørende EF-varemærker, hvis bekendtgørelse er foreskrevet i denne forordning.

*Artikel 69***[Klassificering]**

De varer og tjenesteydelser, for hvilke der anmeldes EF-varemærker, klassificeres efter den af registreringsmyndigheden udarbejdede klassificering.

*Artikel 70***[Administrativt og retligt samarbejde]**

1. Registreringsmyndigheden og medlemsstaternes domstole eller de kompetente myndigheder yder efter anmodning hinanden bistand ved at meddele oplysninger eller tilsende sagsakter, medmindre denne forordning bestemmer andet. Dersom registreringsmyndigheden tilsender Domstolen, en anklagemyndighed eller de centrale myndigheder for industriel ejendomsret sagsakter, gælder den i artikel 67 indeholdte begrænsning ikke.

2. De oplysninger, der indhentes i henhold til stk. 1, kan kun anvendes til det formål, hvortil de er bestemt. Registreringsmyndigheden og medlemsstaternes domstole eller andre kompetente myndigheder samt de dér ansatte embedsmænd må ikke videregive de oplysninger, som de bliver bekendt med i medfør af stk. 1, og som ifølge sagens natur er omfattet af tavshedspligten.

3. Efter modtagelsen af retsanmodning fra registreringsmyndigheden foretager medlemsstaternes domstole eller andre kompetente myndigheder for registreringsmyndigheden og inden for rammerne af deres kompetence bevisførelser eller andre retslige handlinger.

*Artikel 71***[Udveksling af publikationer]**

Registreringsmyndigheden og medlemsstaternes centrale myndigheder for industriel ejendomsret tilsender efter anmodning vederlagsfrit hinanden et eller flere eksemplarer af deres publikationer til de pågældende myndigheders eget brug.

Fjerde afdeling

REPRÆSENTATION*Artikel 72***[Almindelige principper for repræsentation]**

1. Ingen er forpligtet til at lade sig repræsentere ved registreringsmyndigheden.

2. Fysiske eller juridiske personer, der hverken har bopæl eller sæde i Fællesskabet, skal dog være repræsenteret i enhver sag, der behandles ved registreringsmyndigheden.

3. Fysiske eller juridiske personer, der har deres bopæl eller sæde i Fællesskabet, kan ved registreringsmyndigheden handle gennem en af deres ansatte; denne skal være i besiddelse af en fuldmagt. En ansat hos en af nærværende bestemmelse omfattet juridisk person kan i givet fald uanset stk. 2, også handle for andre juridiske personer, der har økonomisk tilknytning til førstnævnte juridiske person.

*Artikel 73***[Faglig repræsentation]**

1. Repræsentation af fysiske og juridiske personer for registreringsmyndigheden kan varetages af

- a) enhver advokat, der er berettiget til at praktisere i en medlemsstat, og som har sit forretningssted i Fællesskabet, i det omfang han i den pågældende stat kan handle som fuldmægtig i varemærkesager;
- b) anerkendte fuldmægtige, der er opført på en af registreringsmyndigheden ført liste.

2. På listen over anerkendte fuldmægtige kan opføres enhver fysisk person, der opfylder følgende betingelser:

- a) han skal være statsborger i en af medlemsstaterne;
- b) han skal have sit forretningssted eller arbejdssted i Fællesskabet;
- c) han skal være berettiget til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager over for den kompetente myndighed i den medlemsstat, i hvilken han har sit forretningssted eller arbejdssted. Hvis repræsentationsbeføjelsen i den pågældende stat ikke er underkastet krav om særlige faglige kvalifikationer, skal den, der ansøger om opførelse på listen, i mindst fem år regelmæssigt have optrådt som fuldmægtig i varemærkesager for den pågældende stats kompetente myndigheder.

3. Opførelse på listen sker efter anmodning ledsaget af en attest fra den centrale myndighed for industriel ejendomsret, hvoraf det fremgår, at de i stk. 2 nævnte betingelser er opfyldt.

AFSNIT IX

**KOMPETENCE OG RETSPLEJE I SØGSMÅL VEDRØRENDE
EF-VAREMÆRKER**

Første afdeling

RETTERNES KOMPETENCE*Artikel 74***[De nationale retters kompetence til at påkende sager
om krænkelse af EF-varemærker]**

1. Søgsmål om krænkelse af EF-varemærker indbringes for retten i den medlemsstat, hvor sagsøgte har sin bopæl eller, såfremt han ikke har en sådan bopæl, en virksomhed. Har sagsøgte hverken sin bopæl eller en virksomhed i en medlemsstat, indbringes søgsmålet for retten i den medlemsstat, hvor sagsøger har bopæl eller i mangel heraf en virksomhed. Har hverken sagsøgte eller sagsøger en sådan bopæl eller virksomhed, indbringes søgsmålet for retten i den stat, på hvis område registreringsmyndigheden har sit sæde. Den ret, for hvilken søgsmålet er indbragt, er kompetent med hensyn til krænkelse, der påstås begået i enhver af medlemsstaterne.

2. Søgsmål om krænkelse af et EF-varemærke kan ligeledes indbringes for retten i den medlemsstat, hvor en krænkelse har fundet sted. Den ret, for hvilken søgsmålet er indbragt, er kun kompetent med hensyn til krænkelse, der påstås begået på den pågældende stats område.

3. Hvis den ret, for hvilken søgsmålet er indbragt, statuerer, at EF-varemærket krænkes af et andet EF-varemærke, forbyder den brugen af sidstnævnte mærke på hele Fællesskabets område; i andre tilfælde får afgørelsen kun virkning i den medlemsstat, på hvis område krænkelsen har fundet sted.

*Artikel 75***[Supplerende bestemmelser]**

Medlemsstaterne træffer bestemmelse om, at søgsmål om krænkelse af EF-varemærker, der anlægges i første instans, anlægges ved samme ret for hele deres område eller for flere retskredse.

Anden afdeling

RETSPLEJE*Artikel 76***[Retsplejeregler]**

Hvor andet ikke er fastsat i denne forordning, behandles søgsmål om krænkelse af EF-varemærker efter de i medlemsstaterne gældende retsplejeregler om tilsvarende søgsmål vedrørende nationale varemærker.

*Artikel 77***[Anlæggelse af søgsmål om varemærkekrænkelse]**

1. Søgsmålet om krænkelse anlægges af indehaveren af EF-varemærket. En licenshaver kan kun anlægge sag om krænkelse af varemærket med indehaverens samtykke.

2. Enhver licenshaver har mulighed for at indtræde i den af indehaveren af EF-varemærket anlagte sag om krænkelse med henblik på at få erstatning for den skade, der måtte være påført ham selv.

*Artikel 78***[Kontrasøgsmål med påstand om varemærkerettens
ugyldighed eller fortabelse]**

1. Den ret, ved hvilken søgsmålet om krænkelse af et EF-varemærke er anlagt, er kompetent til at påkende et af den oprindelige sagsøgte anlagt kontrasøgsmål, hvorved EF-varemærket søges kendt fortabt eller ugyldigt.

2. Et kontrasøgsmål om fortabelse eller ugyldighed afvises, såfremt registreringsmyndigheden allerede har truffet afgørelse i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter.

3. Artikel 47, stk. 2 til 5, finder tilsvarende anvendelse.

4. Dersom retten statuerer, at EF-varemærkeretten er fortabt eller ugyldig, træffer retten af egen drift bestemmelse om varemærkets slettelse af registeret. Så snart afgørelsen har fået retskraft, slettes varemærket af registreringsmyndigheden efter anmodning fra den part, der først fremsætter begæring herom.

*Artikel 79***[Udsættelse af sagen]**

1. Den ret, ved hvilken kontrasøgsmål om EF-varemærkerettens fortabelse eller ugyldighed er anlagt i overensstemmelse med artikel 78, stk. 1, kan af egen drift eller på begæring af en af parterne udsætte behandlingen og opfordre den oprindelige sagsøgte til at indgive begæring om varemærkets fortabelse eller ugyldighed for registreringsmyndigheden inden for en af retten fastsat frist.

2. Den ret, ved hvilken sag om et EF-varemærke er anlagt, kan ligeledes af egen drift eller på begæring af

en af parterne udsætte sagens behandling, når krav om EF-varemærkerettens fortabelse eller ugyldighed er fremsat for registreringsmyndigheden.

*Artikel 80***[Realitetsindsigelse]**

Indsigelse gående ud på, at EF-varemærkeretten er fortabt eller ugyldig, kan ikke fremsættes som realitetsindsigelse i sager om EF-varemærker.

AFSNIT X

INDVIRKNING PÅ MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER

Første afdeling

FORBUD MOD DOBBELT BESKYTTELSE*Artikel 81*

1. Såfremt indehaveren af EF-varemærket ligeledes i en medlemsstat er indehaver af et nationalt varemærke, som er identisk med eller ligner EF-varemærket, for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, for hvilke EF-varemærket er registreret, suspenderes det nationale varemærkes retsvirkninger med virkning fra den dag, hvor bekendtgørelse af EF-varemærkets registrering fandt sted, og så længe dette sidstnævnte mærke vedbliver at have retsvirkning.

2. Indehaveren af EF-varemærket kan dog til fordel for EF-varemærket påberåbe sig datoen for det nationale varemærkes stiftelse i forhold til den medlemsstat, hvor det nationale mærke bestod eller fortsat er registreret.

3. Slettes EF-varemærket som følge af varemærkerettens fortabelse på grund af manglende brug, vil — uanset reglen i stk. 1 — det nationale varemærkes retsvirkninger ikke indtræde på ny.

Anden afdeling

FORBUD MOD AT ANVENDE MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER PÅ EF-VAREMÆRKERNE*Artikel 82*

Medmindre andet følger af artikel 45 er spørgsmålet om gyldigheden af et EF-varemærke eller brugen heraf ikke underkastet medlemsstaternes retsregler.

Tredje afdeling

OVERGANG TIL NATIONAL VAREMÆRKEANSØGNING*Artikel 83***[Begæring om national sagsbehandling]**

1. Medlemsstaternes centrale myndigheder for beskyttelse af industriel ejendomsret kan ikke på grundlag af et anmeldt eller registreret EF-varemærke påbegynde registreringen af mærket som nationalt varemærke, medmindre det sker på begæring af anmelderen eller indehaveren af et EF-varemærke og da kun i følgende tilfælde:

- a) hvis anmeldelsen af EF-varemærket er afslået, tilbagetaget eller betragtes som tilbagetaget;
- b) hvis EF-varemærket ikke længere har retsvirkning, medmindre dette skyldes varemærkets sletning af registret efter afgørelse om varemærkerettens fortabelse som følge af manglende brug af varemærket.

2. Stk. 1 finder kun anvendelse i de medlemsstater, hvor der ikke af registreringsmyndigheden eller en national ret er konstateret, at der foreligger de i denne forordning nævnte registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde.

3. Begæring om overgang til national behandling skal indgives senest 3 måneder efter den dag, hvor anmeldelsen er afslået eller trukket tilbage eller EF-varemærket ophører med at have retsvirkning. *Den anmelder eller indehaver, som ikke overholder denne frist, fortaber retten til at påberåbe sig anmeldelsesdatoen eller EF-varemærket til fordel for det nationale mærke.*

*Artikel 84***[Indgivelse af begæring om overgang til national behandling]**

1. Medlemsstaterne fastsætter kravene til indgivelse af begæring om overgang til national behandling.
2. Efter anmodning og efter betaling af afgiften stiller registreringsmyndigheden en genpart af akterne vedrørende anmeldelsen af EF-varemærket eller akterne vedrørende EF-varemærket til rådighed for anmelderen eller indehaveren.

*Artikel 85***[Meddelelser og bekendtgørelser]**

1. Medlemsstaternes centrale myndigheder for beskyttelse af industriel ejendomsret giver registreringsmyndigheden meddelelse om modtagelse af en begæring om overgang til national behandling.
2. Begæringens modtagelse noteres i registret over EF-varemærker. Den bekendtgøres, såfremt anmeldelsen af EF-varemærket er blevet bekendtgjort.

AFSNIT XI

EF-GARANTIMÆRKER OG EF-FÆLLESMÆRKER*Artikel 86***[EF-garantimærker]**

1. EF-garantimærker kan bestå af alle tegn, som ved anmeldelsen betegnes som EF-garantimærke, og som har til formål at garantere beskaffenheden, fremstillingsmetoden eller andre fælles egenskaber ved varer eller tjenesteydelser, som hidrører fra de forskellige virksomheder, der gør brug af mærket under indehaverens kontrol.
2. EF-garantimærket kan ikke benyttes for varer eller tjenesteydelser, som indehaveren eller en person, der økonomisk er tilknyttet ham, måtte fremstille eller udbyde.

*Artikel 87***[EF-fællesmærker]**

Sammenslutninger af fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder eller næringsdrivende, som har selvstændig retsevne, kan anmelde EF-fællesmærker, der ved anmeldelsen betegnes som sådanne, og som er egnet til at adskille medlemmernes varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.

*Artikel 88***[Anvendelige bestemmelser]**

Bestemmelserne i denne forordning finder anvendelse på EF-garantimærker og EF-fællesmærker, medmindre andet er fastsat i artikel 86 til 99.

*Artikel 89***[Bestemmelser for mærkets benyttelse]**

1. Anmeldelsen af et EF-garantimærke eller EF-fællesmærke skal være ledsaget af bestemmelser for mærkets benyttelse.
2. Bestemmelserne for EF-garantimærket skal indeholde en angivelse af de fælles egenskaber ved de varer eller de tjenesteydelser, som mærket garanterer, og de nærmere regler for en pålidelig og effektiv kontrol med mærkets benyttelse, samt angive passende sanktioner.

*Artikel 90***[Afslag på anmeldelse]**

1. En anmeldelse af et EF-garantimærke eller EF-fællesmærke afslås, såfremt forskrifterne i artikel 86, 87 eller 89 ikke er opfyldt, eller såfremt bestemmelserne for dets benyttelse strider mod den offentlige orden eller er egnet til at vække forargelse.
2. Endvidere afslås en anmeldelse af et EF-garantimærke, såfremt det er egnet til at vildlede offentligheden med hensyn til mærkets art.

*Artikel 91***[Indsigelse mod registrering af EF-garantimærker på grund af absolutte registreringshindringer]**

1. Enhver fysisk eller juridisk person samt sammenslutninger, der som sådan kan optræde som part i retssager, som repræsentant for fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder, næringsdrivende eller forbrugere, kan over for registreringsmyndigheden inden for en frist på 3 måneder regnet

fra bekendtgørelsen af anmeldelsen af EF-garanti-mærket fremsætte indsigelse mod dette mærkes registrering under henvisning til:

- a) at mærket er udelukket fra registrering i henhold til artikel 6 eller 86;
- b) at bestemmelserne for dets benyttelse ikke opfylder kravene i artikel 89, stk. 2, eller strider mod den offentlige orden eller er egnet til at vække forargelse;
- c) at mærket er egnet til at vildlede offentligheden med hensyn til mærkets art.

2. Indsigelsen skal fremsættes skriftligt og skal begrundes. Indsigelsen anses først som fremsat, når indsigelsesafgiften er betalt.

Artikel 92

[Tredjemands adgang til at ytre sig]

Artikel 33 finder tilsvarende anvendelse i de i artikel 90 omhandlede tilfælde.

Artikel 93

[Brug af mærket]

Bruges EF-garantimærket eller EF-fællesmærket af hertil bemyndigede personer, anses de i nærværende forordning indeholdte bestemmelser vedrørende brugspligt for opfyldt, for så vidt de øvrige betingelser, som gælder vedrørende brugen af EF-varemærket, er overholdt.

Artikel 94

[Ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse]

1. Indehaveren af et EF-garantimærke eller EF-fællesmærke giver registreringsmyndigheden meddelelse om enhver ændring af bestemmelserne for dets benyttelse.
2. Ændringer afslås, dersom de ikke opfylder forskrifterne i artikel 89 eller er i strid med den offentlige orden eller er egnet til at vække forargelse, eller dersom de, hvor der er tale om et EF-garantimærke, kan vildlede offentligheden med hensyn til varemærkets art eller de garantier, der ydes ved de for varemærkets benyttelse fastsatte bestemmelser.

3. Registreringsmyndigheden skal bekendtgøre den stedfundne ændring af bestemmelserne for EF-garantimærkets og EF-fællesmærkets benyttelse eller indrykke en meddelelse herom. Såfremt der sker bekendtgørelse, finder artikel 91 og 92 anvendelse.

4. Ændringen af bestemmelserne får først virkning fra registreringen heraf.

Artikel 95

[Anlæggelse af søgsmål om krænkelse af et EF-garantimærke og EF-fællesmærke]

1. Bestemmelserne i artikel 77 vedrørende licenshavernes rettigheder finder tilsvarende anvendelse på enhver, der er berettiget til at anvende et EF-garantimærke eller et EF-fællesmærke.

2. Indehaveren af et EF-garantimærke eller et EF-fællesmærke kan ligeledes kræve erstatning for skade, der ved uhjemlet brug af mærket tilføjes de personer, der er berettiget til at gøre brug af mærket.

Artikel 96

[Fortabelsesgrunde]

Retten til EF-garantimærket eller EF-fællesmærket fortabes, såfremt indehaveren

- a) gør brug af mærket i strid med artikel 86, stk. 2, eller
- b) tillader eller tåler en brug på andre betingelser end dem, der er fastsat i bestemmelserne for mærkets benyttelse.

Artikel 97

[Ugyldighedsgrundene og ugyldighedens retsvirkninger]

1. EF-garantimærket eller EF-fællesmærket er ugyldigt, såfremt det er registreret i strid med bestemmelserne i artikel 90, eller såfremt ændringen af bestemmelserne for dets benyttelse er blevet registreret i strid med bestemmelserne i artikel 94, stk. 2, medmindre mærkeindehaveren ved en ændring i bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i disse artikler.

2. Når ugyldigheden af EF-garantimærket eller EF-fællesmærket skyldes den stedfundne ændring i bestemmelserne for mærkets benyttelse, anses mærket at have mistet de i denne forordning fastsatte virkninger med virkning fra registreringen af den stedfundne ændring.

Artikel 98

[Forbud mod at anvende og benytte slettede EF-garantimærker og EF-fællesmærker]

1. EF-garantimærket og EF-fællesmærket kan ikke inden for et tidsrum af 3 år regnet fra den undladte

fornyelse af mærkets registrering, fra mærkerettens fortabelse eller ugyldighed, eller fra opgivelsen af mærket, anmeldes på ny eller på andet grundlag anvendes for samme eller lignende varer eller tjenesteydelser som dem, for hvilke de tidligere var registreret.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på den tidligere mærkeindehaver eller den, til hvem retten er overgået, medmindre andet måtte gælde i medfør af artikel 83, stk. 1 b).

AFSNIT XII

FÆLLESSKABETS VAREMÆRKEMYNDIGHED

Første afdeling

GENERELLE BESTEMMELSER

*Artikel 99***[Retlig status]**

1. Registreringsmyndigheden er et fællesskabsorgan. Den har status som juridisk person.
2. Registreringsmyndigheden har i hver medlemsstat den videstgående rets- og handleevne, som i henhold til vedkommende stats lovgivning tillægges juridiske personer; den kan i særdeleshed erhverve og afhænde fast ejendom og løsøre, og optræde som part i retssager. Den repræsenteres i denne henseende af præsidenten.
3. Registreringsmyndigheden har sæde i . . .

*Artikel 100***[Ansatte]**

1. Bestemmelserne i Vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte og de efter fælles aftale imellem Fællesskabernes institutioner udstedte ordninger om gennemførelsen af disse bestemmelser gælder for registreringsmyndighedens ansatte, jf. dog anvendelsen af artikel 118 på medlemmerne af appelkamrene.
2. Registreringsmyndigheden udøver over for de ansatte, bortset fra de i artikel 105 nævnte tilfælde, de beføjelser, som er tillagt ansættelsesmyndigheden i vedtægten og i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

*Artikel 101***[Privilegier og immuniteter]**

Protokollen vedrørende De europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter finder anvendelse på registreringsmyndigheden.

*Artikel 102***[Ansvar og hæftelse]**

1. Registreringsmyndighedens ansvar i kontraktforhold bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende kontrakt.
2. De europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at træffe afgørelse på grundlag af en voldgiftsklausul, som er indeholdt i en af registreringsmyndigheden indgået aftale.
3. For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold skal registreringsmyndigheden i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader, forvoldt af dens afdelinger eller af dens ansatte under udøvelse af deres hverv.
4. Tvister om skadeserstatning i henhold til stk. 3 henhører under Domstolen.
5. For de ansattes personlige ansvar over for registreringsmyndigheden gælder bestemmelserne i vedtægten for disse eller de for dem gældende ansættelsesvilkår.

*Artikel 103***[Sprog]**

Registreringsmyndighedens arbejdssprog er . . .

Anden afdeling

LEDELSEN AF REGISTRERINGSMYNDIGHEDEN

*Artikel 104***[Præsidentens beføjelser]**

1. Ledelsen af registreringsmyndigheden påhviler præsidenten.
2. Med dette formål for øje har præsidenten navnlig følgende beføjelser:

- a) Han træffer alle de fornødne foranstaltninger til sikring af registreringsmyndighedens funktion, herunder udfærdigelse af interne administrative bestemmelser og cirkulærer;
  - b) han kan efter høring af det rådgivende udvalg forelægge Kommissionen forslag til ændring af denne forordning, gennemførelsesforordningen, appelkamrenes procesreglement, afgiftsregulativet samt de finansielle bestemmelser;
  - c) han udarbejder et overslag over registreringsmyndighedens udgifter og indtægter og bringer budgettet til udførelse;
  - d) han forelægger årligt Kommissionen og det rådgivende udvalg en beretning om virksomheden;
  - e) han udøver de i artikel 100, stk. 2, fastsatte beføjelser.
3. Præsidenten bistås af flere vicepræsidenter. Har præsidenten frafald, træder én af vicepræsidenterne i hans sted.

Artikel 105

[Udnævnelse af højere tjenestemænd]

1. Præsidenten for registreringsmyndigheden vælges og udnævnes af Kommissionen fra en af det rådgivende udvalg opstillet liste bestående af tre kandidater. Han afskediges af denne efter høring af det rådgivende udvalg.
2. Registreringsmyndighedens vicepræsidenter og medlemmerne af appelkamrene udnævnes og afskediges i overensstemmelse med den i stk. 1 fastlagte fremgangsmåde.
3. Med forbehold af artikel 118, stk. 1, udøver Kommissionen disciplinær myndighed over de i stk. 1 og 2 nævnte ansatte.

Artikel 106

[Legalitetskontrol]

1. Kommissionen våger over lovmæssigheden af præsidentens handlinger.
2. Den forlanger ændring eller ophævelse af sådanne retsakter fra præsidentens side, der måtte være retsstridige.
3. Enhver handling fra præsidentens side, den være sig udtrykkelig eller stiltiende, kan indbringes for Kommissionen til prøvelse af dens lovlighed af enhver medlemsstat eller tredjemand, der berøres umiddelbart og individuelt af den.

Tredje afdeling

DET RÅDGIVENDE UDVALG

Artikel 107

[Oprettelse og beføjelser]

1. Under registreringsmyndigheden oprettes et rådgivende udvalg, i det følgende benævnt udvalget.
2. Udvalget opstiller de i artikel 105 nævnte kandidatlistor.
3. Det rådgiver præsidenten inden for registreringsmyndighedens kompetenceområde.
4. Udvalget høres i de i denne forordning fastsatte tilfælde.
5. Det kan over for Kommissionen og præsidenten afgive udtalelser, hvis det finder det påkrævet.

Artikel 108

[Sammensætning]

1. Udvalget består af en repræsentant for hver af medlemsstaternes regeringer og én repræsentant for Kommissionen samt af deres suppleanter.
2. Repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer og deres suppleanter udnævnes af Rådet. Repræsentanten for Kommissionen og dennes suppleant udnævnes af Kommissionen.
3. Medlemmernes og deres suppleanters funktionsperiode er tre år. Genudnævnelse kan finde sted.

Artikel 109

[Formandskab]

Udvalget vælger blandt medlemmerne en formand og en næstformand. Næstformanden træder i formandens sted, når denne har forfald.

Artikel 110

[Møder]

1. Udvalget indkaldes af formanden.
2. Præsidenten for registreringsmyndigheden er berettiget til at deltage i forhandlingerne.
3. Udvalget holder ordinært møde én gang om året; i øvrigt kan det indkaldes på foranledning af formanden eller efter begæring af Kommissionen eller af en tredjedel af medlemmerne.

4. Udvalget fastsætter sin forretningsorden.
5. Dets beslutninger træffes med simpelt flertal af de afgivne stemmer. Der kræves dog et flertal på tre fjerdedele af de afgivne stemmer til de beslutninger, som udvalget er kompetent til at træffe i henhold til artikel 105, stk. 1 og 2 og artikel 121, stk. 1.

Artikel 111

[Tjenesteplichter]

Medlemmerne af udvalget er, også efter deres ansættelses ophør, forpligtet til hverken at videregive eller anvende oplysninger om forhold, der efter deres natur er underkastet tavshedspligten.

Fjerde afdeling

REGISTRERINGSMYNDIGHEDENS ORGANISATION

Artikel 112

[Organer med henblik på sagsbehandlingen]

Inden for registreringsmyndigheden oprettes der til gennemførelsen af den i denne forordning foreskrevne sagsbehandling:

- a) en undersøgelsesafdeling;
- b) en indsigelsesafdeling;
- c) en afdeling for administration af varemærker;
- d) en annullationsafdeling;
- e) appelkamre.

Artikel 113

[Undersøgelsesafdelingen]

1. Under undersøgelsesafdelingen henhører undersøgelsen af anmeldelser af EF-varemærker og afgørelser om registrering af disse.
2. Undersøgelsesafdelingens afgørelser træffes af et af dens medlemmer.

Artikel 114

[Indsigelsesafdelingen]

1. Under indsigelsesafdelingen henhører afgørelser om registrering af EF-varemærker, når der er fremsat bemærkninger eller gjort indsigelser herimod.

2. Indsigelsesafdelingens afgørelser træffes af tre medlemmer, af hvilke de to ikke må have deltaget i undersøgelsen af anmeldelsen. Et af medlemmerne skal have en juridisk uddannelse.

3. Et af de tre medlemmer udpeges til at behandle indsigelsen.

Artikel 115

[Afdelingen for administration af varemærker]

1. Under den administrative afdeling henhører alle sager i registreringsmyndigheden, som angår EF-varemærker, i det omfang de ikke henhører under registreringsmyndighedens andre organer. Under afdelingen henhører især afgørelser vedrørende indførelse eller udslettelse af oplysninger i registret for EF-varemærker.

2. Den administrative afdelings afgørelse træffes af et af medlemmerne.

Artikel 116

[Annullationsafdelingen]

1. Under annullationsafdelingen henhører prøvelse af begæringer om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed.

2. Annullationsafdelingens afgørelser træffes af tre juridiske medlemmer.

3. Et af de tre medlemmer udpeges til at behandle indsigelsen.

Artikel 117

[Appelkamre]

1. Under appelkamrene henhører undersøgelser af klager over undersøgelsesafdelingens, indsigelsesafdelingens, annullationsafdelingens og den administrative afdelings afgørelser.

2. Appelkammeret består af tre juridiske medlemmer.

Artikel 118

[Appelkamrenes medlemmers uafhængighed]

1. Medlemmerne af appelkamrene udnævnes for et tidsrum af fem år og kan ikke fratages deres hverv i dette tidsrum, medmindre vægtige grunde taler der-

for, og Domstolen på begæring af Kommissionen træffer afgørelse herom.

2. Medlemmerne af kamrene er uafhængige. De er ikke bundet af instrukser vedrørende deres afgørelser.

3. Medlemmerne af kamrene kan ikke være medlemmer af undersøgelsesafdelingen, indsigelsesafdelingen, afdelingen for administration af varemærker eller annullationsafdelingen.

Artikel 119

[Inhabilitet]

1. Medlemmerne af annullationsafdelingen og appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en sag, i hvilken de har en personlig interesse, eller hvori de tidligere har deltaget som repræsentant for en af parterne, eller i hvis endelige afgørelse de har deltaget under registrerings- eller indsigelsesproceduren. Medlemmerne af appelkamrene må heller ikke deltage i behandlingen af en klage, hvis de har taget del i den endelige afgørelse, i den foregående instans, som er genstand for klage.

2. Hvis et medlem af annullationsafdelingen eller af et appelkammer af en af de i stk. 1 nævnte grunde eller af anden grund finder ikke at burde deltage i behandlingen af en sag, underretter han afdelingen eller kammeret derom.

3. Enhver part, der mener, at et medlem af annullationsafdelingen eller et appelkammer er inhabilt af de grunde, der er nævnt i stk. 1, eller at den pågældendes upartiskhed i øvrigt kan drages i tvivl, kan gøre indsigelse mod, at den pågældende deltager i sagens behandling. Inhabilitetsindsigelsen afvises, når den pågældende part, vidende om at grundlaget for indsigelsen foreligger, har foretaget proceshandling. Indsigelsen kan ikke støttes på et medlems nationalitet.

4. Annullationsafdelingen og appelkamrene træffer uden deltagelse af det pågældende medlem afgørelse i de i stk. 2 og 3 nævnte tilfælde. Ved denne afgørelse erstattes det medlem, mod hvem indsigelsen er rettet, af sin suppleant.

Femte afdeling

BUDGET OG FINANSKONTROL

Artikel 120

[Budget]

1. Alle registreringsmyndighedens indtægter og udgifter fastlægges og opføres på dennes budget; regnskabsåret falder sammen med kalenderåret.

2. Indtægter og udgifter på budgettet skal balancere.

3. Med forbehold af andre indtægter består budgettets indtægter af

— provenuet af de afgifter, der skal betales på grundlag af afgiftsregulativet;

— i påkommende tilfælde et tilskud, som opføres på De europæiske Fællesskabers almindelige budget, Kommissionens budgetsektion, under en særlig budgetpost.

Artikel 121

[Vedtægelse af budgettet]

1. Præsidenten udarbejder én gang om året et overslag over registreringsmyndighedens indtægter og udgifter for det kommende regnskabsår og fremsender dette samt en oversigt senest den 31. marts hvert år til Kommissionen sammen med udvalgets udtalelse.

2. Kommissionen lader dette overslag indgå som bilag til udkastet til det almindelige budget. Den kan til udkastet til budgettet knytte en bemærkning indeholdende et afvigende overslag. Ydes der tilskud i henhold til artikel 120, stk. 3, kan den foretage de ændringer af overslaget, som den finder formålstjenligt.

3. Registreringsmyndighedens budget vedtages efter samme fremgangsmåde og på samme tidspunkt som det almindelige budget fra budgetmyndigheden.

Artikel 122

[Finanskontrol]

1. Præsidenten fremsender senest den 31. marts hvert år regnskabet over alle registreringsmyndighedens indtægter og udgifter i det forløbne regnskabsår til Kommissionen og Revisionsretten. Revisionsretten reviderer regnskabet i henhold til traktatens artikel 206 a).

2. Forsamlingen godkender i henhold til den i traktatens artikel 206 b) fastlagte fremgangsmåde præsidentens forvaltning af budgettet.

3. Kontrollen med påtagne forpligtelser og afholdelsen af alle udgifter samt kontrollen med fastsættelsen og indbetalingen af alle registreringsmyndighedens indtægter sker gennem Kommissionens finansinspektør.

Artikel 123

[Finansielle bestemmelser]

1. Bestemmelserne i finansforordningen vedrørende De europæiske Fællesskabers almindelige bud-

get finder anvendelse på registreringsmyndigheden, medmindre andet fastsættes i denne forordning og i andre særlige bestemmelser, der måtte blive vedtaget af Rådet i henhold til traktatens artikel 209.

Artikel 124

[Afgiftsregulativet]

1. I afgiftsregulativet fastsættes især afgifternes størrelse og betalingsmåde.

2. Afgifternes størrelse bør fastsættes på en sådan måde, at indtægterne dækker registreringsmyndighedens udgifter.

3. Rådet vedtager efter forslag fra Kommissionen og efter høring af Forsamlingen afgiftsregulativet med kvalificeret flertal.

AFSNIT XIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 125

[Fællesskabsretlige gennemførelsesbestemmelser]

1. Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning, herunder navnlig fastsættelse af frister og betingelserne for disses forlængelse, fastlægges i en gennemførelsesforordning.

2. Gennemførelsesforordningen og forretningsordenen for appelkamrene vedtages med kvalificeret flertal af Rådet efter forslag fra Kommissionen.

Artikel 126

[Nationale gennemførelsesbestemmelser]

Medlemsstaterne sætter de foranstaltninger i kraft, der er nødvendige i henhold til artikel 75 og 84, inden

for en frist på tolv måneder fra vedtagelsen af denne forordning og underretter straks Kommissionen herom.

Artikel 127

[Ikrafttrædelse]

Med undtagelse af artikel 75 og 84 træder denne forordning i kraft tolv måneder efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Ændring i henhold til EØF-traktatens artikel 149, stk. 2, af forslag til Rådets forordning (EØF) om et system for tilsyn med markederne for godstransport med jernbane, ad landevej og ad indre vandveje mellem medlemsstaterne⁽¹⁾

(Forelagt Rådet af Kommissionen i henhold til artikel 149, andet afsnit, i EØF-traktaten den 11. december 1980)

Forslag til Rådets beslutning om et system for tilsyn med markederne for godstransport med jernbane, ad landevej og indre vandveje mellem medlemsstaterne

NUVÆRENDE UDKAST TIL FORORDNING

FORESLÅEDE ÆNDRINGER I FORM AF BESLUTNING

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

For at tillade, at markederne for godstransport med jernbane, ad landevej og ad sejlbare vandveje mellem medlemsstaterne fungerer bedst muligt, bør der indføres et permanent system for tilsyn med markederne med henblik på at indhente og gøre brug af alt materiale og alle oplysninger, der foreligger vedrørende situationen på markederne, samt med henblik på at kunne forudse de udviklingstendenser på kort og mellemlang sigt, der gælder udbud og efterspørgsel på transportområdet;

dette system vil være en af grundpillerne i markedsordningen for transport og skal derfor indføres på fællesskabsplan med deltagelse af de nationale myndigheder samt af erhvervsorganisationerne og transportarbejdernes faglige organisationer; dette skal muliggøre en orientering om situationen på markederne og en bestemmelse af, i hvilken retning den udvikler sig, samt en sammenfatning af de indsamlede oplysninger i prognoser vedrørende udviklingen på kort og mellemlang sigt af transportbehovene og transportkapaciteten, disse prognoser skal tjene som udgangspunkt for virksomhedernes beslutninger om

uændret

uændret

uændret

uændret

For at fremme gnidningsløse markedsforhold for godstransport mellem medlemsstaterne med jernbane, ad landevej og indre vandveje;

uændret

Herefter indsættes:

det arbejde, Kommissionen har udført i en forsøgsperiode siden 1979, har vist, at et sådant system kan gennemføres, og at det er hensigtsmæssigt;

uændret

kan

⁽¹⁾ EFT nr. C 1 af 5. 1. 1976, s. 44.

NUVÆRENDE UDKAST TIL FORORDNING

investering og for de kompetente instansers permanente tilsyn med markederne;

et sådant tilsynssystem forudsætter, at man foretager undersøgelser ved stikprøver på markedet eller på særlige markedsområder;

med hensyn til gennemførelsen af de opgaver, som bliver tildelt Kommissionen i forbindelse med tilsynet med transportmarkedet, vil denne modtage aktiv hjælp fra erhvervskredsenes, brugernes og transportarbejdernes faglige organisationers side, ligesom fra de nationale myndigheder; derfor synes det nødvendigt at oprette *de rådgivende udvalg under Kommissionen, sammensat af repræsentanter for transportvirksomhederne, brugerne, transportsektorens støtteerhverv, transportarbejdernes faglige organisationer og de nationale regeringer* —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. For at *tillade* at markederne for godstransport med jernbane, ad landevej og ad sejlbare vandveje mellem medlemsstaterne *fungerer bedst muligt* oprettes et system for tilsyn med disse markeder.

2. Tilsynssystemet skal indebære:
- analyse af markederne,
  - udarbejdelse af prognoser vedrørende udviklingen på kort og mellemlang sigt af transportbehovene og transportkapaciteten.

Administrationen af dette system er overdraget til Kommissionen, som bistås af *de konsultative udvalg* i henhold til artikel 6.

Artikel 2

1. Analysen af markederne indebærer en vurdering af situationen på transportmarkederne og disses udviklingstendenser ved hjælp af en række indikatorer, der især vedrører:

- forholdet mellem efterspørgsel og udbud på transportområdet,
- transportvirksomhedernes økonomiske situation,
- *beskæftigelsesniveauet*.

FORESLÅEDE ÆNDRINGER I FORM AF BESLUTNING

uændret

uændret

et rådgivende udvalg, bestående af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer; et sådant rådgivende udvalg bør have mulighed for at støtte sig til de erfaringer, der er gjort af repræsentanter for virksomhederne, brugerne, transportsektorens støtteerhverv, transportarbejdernes faglige organisationer, de nationale myndigheder og andre eksperter —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. For at **fremme gnidningsløse markedsforhold** for godstransport mellem medlemsstaterne, med jernbane, ad landevej og indre vandveje, indføres et system for tilsyn med disse markeder.

uændret

det rådgivende udvalg

uændret

— den sociale udvikling inden for transportsektoren

NUVÆRENDE UDKAST TIL FORORDNING

Til dette formål tages der især hensyn til:

- de anvendte transportprisers niveau
- den gennemsnitlige udnyttelsesgrad af transportkapaciteten,
- antallet af indstillinger af driften eller konkurser inden for transportvirksomhederne,
- antallet af arbejdsløse inden for transportsektoren.

2. Kommissionen udarbejder årligt en rapport om situationen på transportmarkederne og om udviklingstendenserne på disse. Denne rapport udarbejdes første gang den ...⁽¹⁾

Artikel 3

1. Prognosen for transportbehov og kapacitet på kort og mellemlang sigt indeholder:
- behovene for godstransport mellem medlemsstaterne, opdelt efter transportformer,
  - udvidelsen af kapaciteten for transport ad landevej, med jernbane og ad indre vandveje.

Til dette formål tages der hensyn til:

- de retningslinjer, der er indeholdt i programmet for den økonomiske politik på mellemlang sigt, samt de undersøgelser vedrørende den fremtidige udvikling, som foretages i overensstemmelse med Rådets afgørelse af 18. februar 1974 om nedsættelse af et udvalg for økonomisk politik⁽²⁾,
- de retningslinjer og programmer, som er fastsat inden for rammen af Fællesskabets regionalpolitik i overensstemmelse med Rådets forordning af 18. marts 1975 om oprettelse af en europæisk fond for regionaludvikling⁽³⁾,
- den forventede efterspørgsel på transportområdet under hensyntagen til industri- og landbrugsproduktionens udvikling og de strukturelle ændringer i efterspørgselen,
- udviklingen af infrastrukturene inden for transportsektoren og disses udnyttelsesgrad.

⁽¹⁾ Der foreslås en frist på ét år efter at *de rådgivende udvalg* er blevet nedsat.

⁽²⁾ EFT nr. L 63 af 5. 3. 1974.

⁽³⁾ EFT nr. L 73 af 21. 3. 1975.

FORESLÅEDE ÆNDRINGER I FORM AF BESLUTNING

Til dette formål lægges særlig vægt på:

- opinionsundersøgelser blandt virksomheder, der udfører godstransport ad landevej og ad indre vandveje.
- pris- og omkostningsindekser beregnet på grundlag af stikprøver eller eksisterende informationssystemer,
- kvartårlig analyse af aktiviteten og efterspørgslen på transportområdet,

Kommissionen kan foretage ændringer i dette program efter samråd med det i artikel 6 omhandlede udvalg.

2. Kommissionen udarbejder kvartårlige og årlige rapporter om situationen på transportmarkederne og om udviklingstendenserne på disse. Den første af disse kvartårlige rapporter udarbejdes senest den ...⁽¹⁾ og den første årsrapport senest den ...⁽¹⁾.

uændret

uændret

uændret

uændret

uændret

uændret

uændret

uændret

⁽¹⁾ Der foreslås en frist på ét år efter at **det rådgivende udvalg** er blevet nedsat.

uændret.

uændret.

NUVÆRENDE UDKAST TIL FORORDNING

2. De i stk. 1 omhandlede prognoser udarbejdes i form af årlige rapporter, den første rapport vil foreligge den 1. januar ...⁽¹⁾.

Disse rapporter vil indeholde prognoser for de kommende 5 år. Disse prognoser ajourføres hvert år; i påkommende tilfælde afpasses de efter den faktiske situation på markederne, idet der i den forbindelse tages hensyn til resultaterne af den i artikel 2 omhandlede analyse.

Artikel 4

1. Ved udførelsen af de opgaver, som er pålagt den i medfør af artikel 2 og 3, kan Kommissionen foretage eller anmode medlemsstaterne om, at der foretages undersøgelser ved stikprøver på *særlige markeder eller markedsområder efter et program, som den har udarbejdet efter at have rådført sig med de i artikel 6, stk. 1, omhandlede udvalg.*

2. De i henhold til artikel 4, stk. 1, indhentede oplysninger kan kun anvendes til det formål, hvortil de er blevet begæret.

3. Det er ikke tilladt Kommissionen eller dens tjenestemænd og øvrige ansatte i form af individuelle meddelelser at videregive oplysninger, som de har indhentet i medfør af denne *forordning*, og som ifølge deres natur omfattes af tavshedspligt.

Artikel 5

1. De i artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 2, omhandlede rapporter udarbejdes af Kommissionen, efter at denne har rådført sig med de i artikel 6, stk. 1, omhandlede udvalg.

2. Rapporterne stilles til rådighed for:
— Fællesskabets andre institutioner,
— medlemsstaternes regeringer,
— de rådgivende transportudvalg, der er oprettet i medfør af artikel 83 i traktaten.

Artikel 6

1. Kommissionen opretter, med henblik på at få bistand ved udførelsen af de opgaver, der er blevet den pålagt i medfør af denne *forordning*:

a) *et rådgivende udvalg sammensat af repræsentanter for transportvirksomhederne, brugerne, transportsektorens støtteerhverv og transportarbejdernes faglige organisationer;*

FORESLÅEDE ÆNDRINGER I FORM AF BESLUTNING

2. Den i stk. 1 omhandlede kortsigtede prognose indføres i den i artikel 2, stk. 2, omhandlede årsrapport.

Den i stk. 1 omhandlede prognose på mellemlang sigt udarbejdes i form af en rapport for femårs-perioder, og den første af disse forelægges den 1. januar ...⁽¹⁾

1. Ved udførelsen af de opgaver, som er pålagt Kommissionen i medfør af artikel 2 og 3, kan den foretage eller anmode medlemsstaterne om at foretage undersøgelser ved stikprøver eller **opinionsundersøgelser** blandt virksomhederne for markederne som helhed eller dele af markedet, omfattende transportvirksomheder, brugere og transportsektorens støtteerhverv, eller påbyde medlemsstaterne at foretage sådanne undersøgelser, i henhold til **det i artikel 2, stk. 1, opstillede program.**

uændret

uændret

beslutning

De i artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 2, omhandlede **årsrapporter og rapporter på mellemlang sigt** udarbejdes af Kommissionen efter samråd med **det i artikel 6 omhandlede udvalg.**

uændret

uændret

beslutning

et rådgivende udvalg, sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne. Dette rådgivende udvalg kan høre repræsentanter for transportvirksomheder, brugere, transportsektorens støtteerhverv og transportarbejder-

NUVÆRENDE UDKAST TIL FORORDNING

FORESLÅEDE ÆNDRINGER I FORM AF BESLUTNING

b) *et rådgivende udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne.*

2. *De i stk. 1, omhandlede udvalg afgiver — på begæring af Kommissionen eller på eget initiativ udtalelser til Kommissionen om alle problemer i forbindelse med den måde, hvorpå markederne for godstransport med jernbane, ad landevej og ad indre vandveje mellem medlemsstaterne fungerer.*

Artikel 7

Inden seks måneder efter at denne ordning er trådt i kraft, fastsætter Kommissionen de gennemførelsesforanstaltninger, som vedrører:

- form, indhold og øvrige enkeltheder vedrørende det i artikel 2 omhandlede analysesystem, særlig for så vidt angår indikatorerne;*
- de i artikel 6, stk. 1, omhandlede rådgivende udvalg.*

Artikel 8

1. *Inden seks måneder efter at denne forordning er trådt i kraft og efter at have rådført sig med Kommissionen vedtager medlemsstaterne de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser med henblik på denne forordnings gennemførelse. Disse bestemmelser vedrører bl. a. organisationen, fremgangsmåden og kontrolmidlerne såvel som de sanktioner, der gælder for overtrædelser, samt de foranstaltninger, som er nødvendige, for at Kommissionen kan fuldbyrde de opgaver, som er pålagt den i medfør af denne forordning.*

2. *De kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal yde Kommissionen al den assistance, der er nødvendig for at gennemføre de opgaver, der er tildelt den i kraft af denne forordning.*

Artikel 9

Denne forordning træder i kraft den . . .

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

nes faglige organisationer og andre, der sidder inde med særlig viden om spørgsmål, der vedrører systemet for tilsyn med markederne.

Det

uændret

Artikel 7

Inden seks måneder efter denne beslutnings ikrafttræden træffer Kommissionen de fornødne foranstaltninger vedrørende det i artikel 6 omhandlede rådgivende udvalg.

Artikel 8

1. **De kompetente myndigheder i medlemsstaterne yder Kommissionen fornøden bistand i forbindelse med udførelsen af de opgaver, som er pålagt den i henhold til denne beslutning.**

2. **Inden seks måneder efter at denne beslutning er trådt i kraft og efter at have rådført sig med Kommissionen vedtager medlemsstaterne de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser med henblik på denne beslutnings gennemførelse.**

3. **Kommissionen tilstiller efter at have konsulteret det i artikel 6 omhandlede udvalg senest den 31. december . . . og hvert tredje år derefter Rådet en rapport om, hvorledes systemet for tilsyn med markederne fungerer.**

Artikel 9

Bevillingerne til gennemførelse af denne beslutning opføres hvert år på De europæiske Fællesskabers budget.

Artikel 10

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Rådets direktiv om visse foranstaltninger til fremme af udviklingen af kombineret transport

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 22. december 1980)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 75

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Udviklingen af kombineret transport er af almen interesse; en så stor ekspansion som muligt af denne form for transport inden for de trafikforbindelser, hvor det er hensigtsmæssigt, medvirker til at lette presset på vejene og dermed forbedre færdselssikkerheden og miljøet; en kombination af fordele, som er karakteristiske for flere transportformer, har økonomisk betydning for både afladerne og transportvirksomhederne; kombineret transports forøgede deltagelse i markedet kan fremme saneringen af jernbanevirksomhederne; endelig er det væsentligt, at denne udvikling betragtes i lyset af energiproblemerne og disses virkning på transportsektoren;

de forskellige former for teknik inden for kombineret transport har i de senere år gennemgået en bemærkelsesværdig udvikling; den nuværende stigning er allerede imponerende, både for containertransport og kombineret transport jernbane/landevej; den positive tendens er ikke begrænset til samarbejde mellem jernbanetransport og landevejstransport, men omfatter ligeledes transport ad indre vandveje, især på Rhinen;

denne udvikling kunne blive endnu mere udpræget, hvis kombineret transport dels blev frigjort for visse administrative restriktioner, dels blev fremmet gennem foranstaltninger med stimulerende virkning;

principielt bør udviklingsforanstaltningerne i erkendelse af den kombinerede transports særlige karakteristika have som mål at frigøre denne form for transport fra bestemmelserne for de klassiske former for godstransport, idet udviklingen af denne transport-

teknik bør ske afhængigt af markedet uden at påtvinge den overflødige administrative bindinger;

da kombineret transport medfører, at presset på vejene lettes, er det logisk at nedsætte afgifterne for besiddelse og brug af erhvervskøretøjer, der anvendes til kombineret transport, i det omfang, transporten foregår med jernbane;

for at stimulere overførslen af godstransport ad landevej over store afstande til kombineret transport kunne der i en forsøgsperiode ske en afgiftsfritagelse for køretøjer, der udelukkende anvendes til træk i denne beslutnings forstand; det er en forudsætning for at nå målene med dette direktiv, at der gives afkald på begrænsningerne i adgangen til markedet samt på prisforpligtelserne; i denne forbindelse bør der ske en passende smidiggørelse af kriterierne for transport for egen regning;

bestræbelserne for at lette grænsepassage også for kombineret transport bør fortsættes, især i betragtning af de stadig stigende vanskeligheder på visse trafikforbindelser, men de nødvendige foranstaltninger for at lette fortoldningen af disse transportere vil blive truffet i forbindelse med bestemmelserne om fællesskabsforsendelse;

det bør ligeledes tilstræbes at forbedre statistikkerne, hvor der stadig findes lakuner, bl. a. med henblik på de foranstaltninger, der i fremtiden skal træffes inden for kombineret transport;

harmoniseringen af de tekniske normer for det rullende materiel er en vigtig opgave i betragtning af antallet af problemer, der skal løses i fremtiden;

der bør i lyset af de opnåede erfaringer udvikles et net for kombineret transport, der er af betydning for Fællesskabet, og som opfylder markedets behov;

for at lette virkeliggørelsen af målene for den fælles politik på dette område er det hensigtsmæssigt at nedsætte et udvalg bestående af eksperter fra de forskellige sektorer inden for kombineret transport med den opgave at rådgive Kommissionen vedrørende problemer, der findes inden for den kombinerede transport —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

*Artikel 1***Anvendelsesområde**

Dette direktiv gælder for

- kombineret transport mellem medlemsstaterne, herunder transit gennem en anden medlemsstat eller et tredjelands område,
- kombineret transport inden for en medlemsstat.

*Artikel 2***Definitioner**

I dette direktiv forstås ved

1. kombineret transport
  - godstransport, hvorunder lastvogn, påhængsvogn, sættevogn (med eller uden motorvogn), løs overbygning eller container på 20 fod og derover befordres med jernbane fra den til sådan transport udstyrede indladningsbanegård, der ligger nærmest ved det sted, hvor godset pålæsses, til den til sådan transport udstyrede udladningsbanegård, der ligger nærmest ved det sted, hvor godset losses,
  - transport af containere på 20 fod og derover ad indre vandveje omfattende strækninger til eller fra terminaler med jernbane eller ad landevej til eller fra de til sådan transport udstyrede havne, der ligger nærmest ved det sted, hvor godset pålæsses eller losses;
2. træk ad landevej
  - træk ad landevej af en påhængsvogn, sættevogn, løs overbygning eller container på 20 fod og derover til eller fra terminaler for kombineret transport.

*Artikel 3***Afgiftsfritagelse**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til, at de afgifter på besiddelse og brug af erhvervskøretøjer, der gælder for køretøjer, som anvendes til kombineret transport, fra den 1. januar 1982 nedsættes i forhold til den strækning, som køretøjerne tilbagelægger med jernbane. For kombineret transport mellem medlemsstaterne gives denne nedsættelse på grundlag af den samlede strækning, der finder sted med jernbane.

2. Fra samme dato og indtil den 31. december 1986 kan køretøjer, der udelukkende anvendes til træk ad landevej, fritages for disse' afgifter.

*Artikel 4***Adgang til markedet**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der fra den 1. januar 1982 gælder følgende:

- transport ad landevej udført som kombineret transport inden for en medlemsstat fritages for enhver kontingentordning eller andre kvantitative restriktioner for adgang til markedet;
- transport ad landevej for egen regning kan udføres som kombineret transport, selv om de køretøjer, der anvendes til træk, ikke tilhører den virksomhed, der udfører transporten for egen regning, ikke er købt på kredit af virksomheden eller føres af dens ansatte.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at transport udført som træk ad landevej fra den 1. januar 1982 fritages for almen-gyldige forbud, der er udstedt af ikke-lokale myndigheder mod kørsel for visse dage eller i visse perioder.

*Artikel 5***Prisdannelse**

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at transport ad landevej og indre vandveje udført som kombineret transport inden for en medlemsstat fra den 1. januar 1984 fritages for alle obligatoriske tarifordninger. Hvis det er påkrævet, kan der indføres vejledende tariffer for disse transporter.

*Artikel 6***Grænsepassage**

Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen de nødvendige foranstaltninger til at forenkle de administrative og tekniske procedurer for kombineret transport mellem medlemsstaterne for så vidt angår grænsepassage. Disse foranstaltninger skal bl. a. fremme et øget samarbejde mellem jernbanevirksomhederne på dette område.

*Artikel 7***Statistikker**

1. Medlemsstaterne forbedrer i samarbejde med Kommissionen deres transportstatistikker, således at der opnås differentierede og detaljerede oplysninger om kombineret transport, bl. a. for så vidt angår

- trafikforbindelserne,
- antallet af forsendelser
- de tilbagelagte strækninger,
- transporteret mængde,
- den udførte transport i t/km.

2. Inden den 1. januar 1986 vedtager Rådet efter forslag fra Kommissionen de nødvendige foranstaltninger med henblik på udvikling og harmonisering på fællesskabsplan af statistikkerne vedrørende kombineret transport.

*Artikel 8***Infrastruktur og teknisk harmonisering**

Inden den 1. januar 1983 vedtager Rådet efter forslag fra Kommissionen de nødvendige foranstaltninger til at

- fastlægge et net af jernbanelinjer og omladningscentre, der er af betydning for Fællesskabet, med henblik på udviklingen af kombineret transport;
- harmonisere de nationale bestemmelser om det rullende materiel og omladningsmateriel, der anvendes ved kombineret transport, for at fjerne tekniske forskelle, der er en hindring for udførelsen af sådan transport;
- fremme udvikling efter fælles tekniske retningslinjer af rullende materiel, der anvendes til kombineret transport.

*Artikel 9***Beretning**

Kommissionen udarbejder hvert andet år, første gang pr. 1. januar 1983, en beretning til Rådet om udviklingen inden for kombineret transport samt om anvendelsen af fællesskabsretten på dette område.

*Artikel 10***Rådgivende udvalg**

1. Der nedsættes et udvalg under Kommissionen med henblik på

- at bistå denne i udviklingen af den fælles transportpolitik for kombineret transport;
- at bidrage til på fællesskabsniveau at finde løsninger på praktiske vanskeligheder i forbindelse med udviklingen af denne form for transport;
- at bistå Kommissionen ved udarbejdelsen af den i artikel 9 nævnte beretning;
- at afgive udtalelse om de spørgsmål vedrørende kombineret transport, Kommissionen måtte stille det.

2. Udvalget består af to eksperter fra hver af nedenævnte sektorer:

- jernbanerne,
- transport ad landevej,
- transport ad indre vandveje,
- selskaber, der er specialiseret i kombineret transport,
- havnene,
- transportområdets støtteerhverv,
- brugerne.

Kommissionen kan opfordre andre eksperter til at deltage i udvalgets arbejde, når særlige spørgsmål skal behandles.

3. Formanden for udvalget er en repræsentant for Kommissionen, der ligeledes varetager sekretariatsforretningerne.

*Artikel 11***Gennemførelsesforanstaltninger**

Senest seks måneder inden tidspunktet for gennemførelsen af de forskellige bestemmelser i direktivet underretter medlemsstaterne med henblik på konsultation Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 12

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1107/70, med henblik på at udvide systemet for støtte, som ydes inden for sektoren for transport med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje til at omfatte foranstaltninger for kombineret transport

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 22. november 1980)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1107/70 af 4. juni 1970 om støtte, som ydes inden for sektoren for transport med jernbane, ad landevej og sejlbare vandveje (¹), og især til dennes artikel 3, stk. 3,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

I betragtning af, at forordning (EØF) nr. 1107/70 tillader, at støtte ydes af medlemsstaterne til fremme af udviklingen af transportmetoder og -teknik, som er mere økonomisk for samfundet;

de forskellige former for transportteknik, der kombinerer flere former for landtransport, indebærer fordele for samfundet, bl. a. med hensyn til aflastning af visse veje, energibesparelser og muligheder for en bedre udnyttelse af jernbanernes kapacitet;

en hurtig og omfattende udvikling af kombineret transport opfylder desuden transportvirksomhedernes og -brugernes behov;

en sådan udvikling forudsætter, at kapaciteten for kombineret transport tilpasses den nuværende og fremtidige efterspørgsel, og denne transportform bør derfor støttes af en passende infrastruktur, for så vidt angår terminalanlæg, håndteringsmateriel og kørende materiel;

de nødvendige investeringer i denne forbindelse overstiger ofte de pågældende virksomheders finansielle muligheder; det er derfor vigtigt, at støtte, som ydes af staterne eller med statsmidler, kan stilles til rådighed for sådanne virksomheder;

de nuværende bestemmelser om støtte til transportformer og -teknik, som er mere økonomiske for sam-

(¹) EFT nr. L 130 af 15. 6. 1970, s. 1.

fundet, begrænser disse støtteforanstaltninger til forsøgsstadiet, og i forbindelse med udviklingen af kombineret transport må den første driftsfase være tilstrækkelig lang til, at den pågældende transportform kan opnå en væsentlig andel af godstransporten, for hvilken den udgør et værdifuldt alternativ til de klassiske transportformer;

en tilpasning af fællesskabsbestemmelserne om støtte er derfor nødvendig —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1107/70 af 4. juni 1970 indsættes som litra e):

»e) indtil 31. december 1990, når støtten har til formål at lette udvikling af kombineret transport, som omhandlet i Rådets direktiv nr. . . . af . . . . om visse foranstaltninger til fremme af udviklingen af kombineret transport«, skal støtten vedrøre investeringer, bl. a. i.

— infrastruktur, herunder omladningscentre,

— håndteringsanlæg og -materiel til omladning,

— kørende materiel, såsom jernbanevogne og landevejskøretøjer samt flodfartøjer, der er specielt beregnet og tilpasset til kombineret transport.«

Indtil den 31. december 1985 kan denne støtte ikke overstige 50 % af det samlede investeringsbeløb; i perioden herefter nedsættes denne procentdel til 30 indtil den 31. december 1988 og 15 indtil den 31. december 1990.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 1981.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2727/75 om den fælles markedsordning for korn, af forordning (EØF) nr. 3330/74 om den fælles markedsordning for sukker og af forordning (EØF) nr. 950/68 om den fælles toldtarif

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 22. december 1980)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Erfaringen har vist, at i Fællesskabet fremstilles maltodekstrin, maltodekstrinopløsninger og karamelliseret sukker på basis af korn; disse produkter bør derfor omfattes af den fælles markedsordning for korn;

i medfør af artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1870/80⁽²⁾, kan der ydes produktionsrestitution til majs, som anvendes til fremstilling af grove og fine majsgrøn til brug for bryggerier; til skåret eller knust majs, der afsættes på samme marked, kan ikke ydes samme restitutioner; der bør indføres mulighed for at yde produktionsrestitution til majs, der anvendes til fremstilling af skåret eller knust majs til brug for bryggerier;

disse ændringer nødvendiggør ændringer i Rådets forordninger (EØF) nr. 3330/74⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. ...⁽⁴⁾, og (EØF) nr. 950/

68⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2538/80⁽⁶⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EØF) nr. 2727/75 ændres således:

1. Artikel 11, stk. 1, affattes således:

- » 1. En produktionsrestitution kan ydes
- a) for majs og blød hvede, som inden for Fællesskabet anvendes til fremstilling af stivelse;
  - b) for kartoffelstivelse fremstillet i Fællesskabet;
  - c) for grove og fine majsgrøn, som inden for Fællesskabet anvendes til fremstilling af glucose gennem den såkaldte »direkte hydrolyse«;
  - d) for majs, som inden for Fællesskabet anvendes til fremstilling af grove og fine majsgrøn (majsgrits) henhørende under underpos. 11.02 A V a) 1 til brug for bryggerier;
  - e) for majs, som inden for Fællesskabet anvendes til fremstilling af skåret eller knust majs henhørende under underpos. 11.02 B II c) til brug for bryggerier;
  - f) for majs og blød hvede som inden for Fællesskabet anvendes til fremstilling af kvældemel til brødbagning.

Produktionsrestitutionerne for de i litra d) og f) anførte produkter kan ydes med tilbagevirkende kraft fra 19. oktober 1977.«

2. Bilag A erstattes af bilag I til denne forordning.

⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 184 af 17. 7. 1980, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 359 af 31. 12. 1974, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L ...

⁽⁵⁾ EFT nr. L 172 af 22. 7. 1968, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 259 af 2. 10. 1980, s. 24.

Artikel 2

Artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 3330/74 affattes således:

»1. Den fælles markedsordning for sukker som fastsat i medfør af denne forordning omfatter følgende produkter:

Position i den fælles toldtarif	Varebeskrivelse
a) 17.01	Roe- og råsukker i fast form
b) 12.04	Sukkerroer, friske eller tørrede, hele eller snittede, også pulveriserede; suk- kerrør
c) 17.03	Melasse
d) 17.02 C, D II, E og F II 21.07 F IV	Andet sukker i fast form, undtagen lactose, glucose, maltodekstrin og isoglu- cose; sirup og andre sukkeropløsninger uden tilsætning af smagsstoffer eller farvestoffer, undtagen opløsningsglucose, maltodekstrin og isoglucose; kunst- honning, også blandet med naturlig honning; karameliseret melasse Sukker og sukkeropløsninger med tilsætning af smagsstoffer eller farvestoffer, undtagen opløsninger af lactose, glucose, maltodekstrin og isoglucose
e) 23.03 B I	Roeaffald, bagasse og andre restprodukter fra sukkerfremstillingen
f) 17.02 D I	Isoglucose
g) 21.07 F III	Sirup og andre sukkeropløsninger tilsat smagsstoffer eller farvestoffer«

Artikel 3

Bilaget »den fælles toldtarif« til forordning (EØF) nr. 950/68 ændres således:

a) Varebeskrivelsen til underpos. 11.02 B II affattes således:

Position	Varebeskrivelse	Toldsatser	
		Autonom % eller importafgift (I)	Bundet %
1	2	3	4
»11.02 (fortsat)	B. Korn, afskallet, også skåret eller knust: I. Af byg eller havre II. Af andre kornarter: a) Af hvede b) Af rug c) Af majs: 1. til brug for bryggerier (b) 2. I andre tilfælde d) Andre varer	ingen ændring 30 (I) 25 (I) 23 (I) 23 (I) 23 (I)	— — — — —«

(b) Henførelse under denne underposition sker på betingelser fastsat af de kompetente myndigheder.

b) Beskrivelsen under underpos. 17.02 B og F affattes således:

Position	Varebeskrivelse	Toldsatser	
		Autonom % eller importafgift (I)	Bundet %
1	2	3	4
»17.02	B. Glucose og glucosesirup; maltodekstrin og maltodekstrinsirup: I. Glucose og glucosesirup af en renhedsgrad i tør tilstand på 99 vægtprocent og derover (a): a) Glucose i form af et hvidt krystallinsk pulver, også agglomereret b) Andre varer II. I andre tilfælde: a) i form af et hvidt krystallinsk pulver, også agglomereret b) andre varer F. Karamelliseret sukker og melasse: I. Sukker II. Melasse	25 (I) 25 (I) 50 (I) 50 (I) 47 (I) 47 (I)	— — — — — —«

c) Varebeskrivelsen til underpos. 21.07 F affattes således:

Position	Varebeskrivelse	Toldsatser	
		Autonom % eller importafgift (I)	Bundet %
1	2	3	4
»21.07	F. Sirup og andre sukkeropløsninger, tilsat smagsstoffer eller farvestoffer: I. Lactosesirup II. Glucosesirup og maltodekstrinsirup III. Isoglucose IV. Andre varer	67 (I) 67 (I) 67 (I) 67 (I)	— — — —«

d) Varebeskrivelsen til underpos. 23.07 B I affattes således:

Position	Varebeskrivelse	Toldsatser	
		Autonom % eller importafgift (I)	Bundet %
1	2	3	4
»23.07	B. Andre varer, med indhold af stivelse, glucose, glucosesirup, maltodekstrin eller maltodekstrinsirup henhørende under underpos. 17.02 B og 21.07 F II, eller mælkeprodukter:		

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den bringes i anvendelse 43 dage efter datoen for dens offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG I
»BILAG A

Position i den fælles toldtarif	Varebeskrivelse
07.06 A	Maniokrod, arrowroot, saleprod og lignende rødder og rodknolde med stort indhold af stivelse, undtagen søde kartofler
ex 11.01	Mel af korn C. Bygmel D. Havremel E. Majsmel G. Andre varer
ex 11.02	Grove og fine gryn af korn; korn, afskallet, afrundet, knust, valset eller i flager, undtagen ris henhørende under pos. 10.06; kim af korn, hele, valset, i flager eller formalet: ex A. Grove og fine gryn af korn, undtagen gryn af hvede og ris B. Korn, afskallet, også skåret eller knust C. Korn, afrundet (perlegryn) D. Korn, kun knust ex E. Korn, valset; flager undtagen flager af ris ex F. Varer i form af piller m.v. (pellets) undtagen piller af ris G. Kim af korn, hele, valset, i flager eller formalet.
11.04 C	Mel og gryn af marv af sagopalmer og af rødder og rodknolde henhørende under pos. 07.06
11.07	Malt, også brændt
ex 11.08 A	Stivelse: I. Majsstivelse III. Hvedestivelse IV. Kartoffelstivelse V. Andre varer
11.09	Hvedegluten, også tørret
17.02 B	Glucose og glucosesirup, maltodekstrin og maltodekstrinsirup II. I andre tilfælde
17.02 F	Sukker og melasse, karamelliseret I. Sukker
21.07 F II	Glucosesirup og maltodekstrinsirup til sat smagsstoffer eller farvestoffer
23.02 A	Klid og andre restprodukter fra sigtning, formaling og anden bearbejdning af korn
23.03 A I	Restprodukter fra fremstilling af majsstivelse (bortset fra koncentreret majsstøbevand) med et proteinindhold, beregnet på grundlag af tørstofindholdet, på over 40 %
23.07	Foderstoffer med tilsætning af melasse eller sukker; andet tilberedt dyrefoder: ex B. Andre varer med indhold af stivelse, glucose, maltodekstrin, glucosesirup eller maltodekstrinsirup henhørende under underpos. 17.02 B og 21.07 F II eller mælkeprodukter ⁽¹⁾ undtagen foderstoffer eller andet tilberedt dyrefoder med et indhold af mælkeprodukter på 50 vægtprocent eller derover.

(¹) I denne underposition forstås ved »mælkeprodukter«, produkter, der henhører under 04.01, 04.02, 04.03 og 04.04 samt under 17.02 A og 21.07 F I.«

